

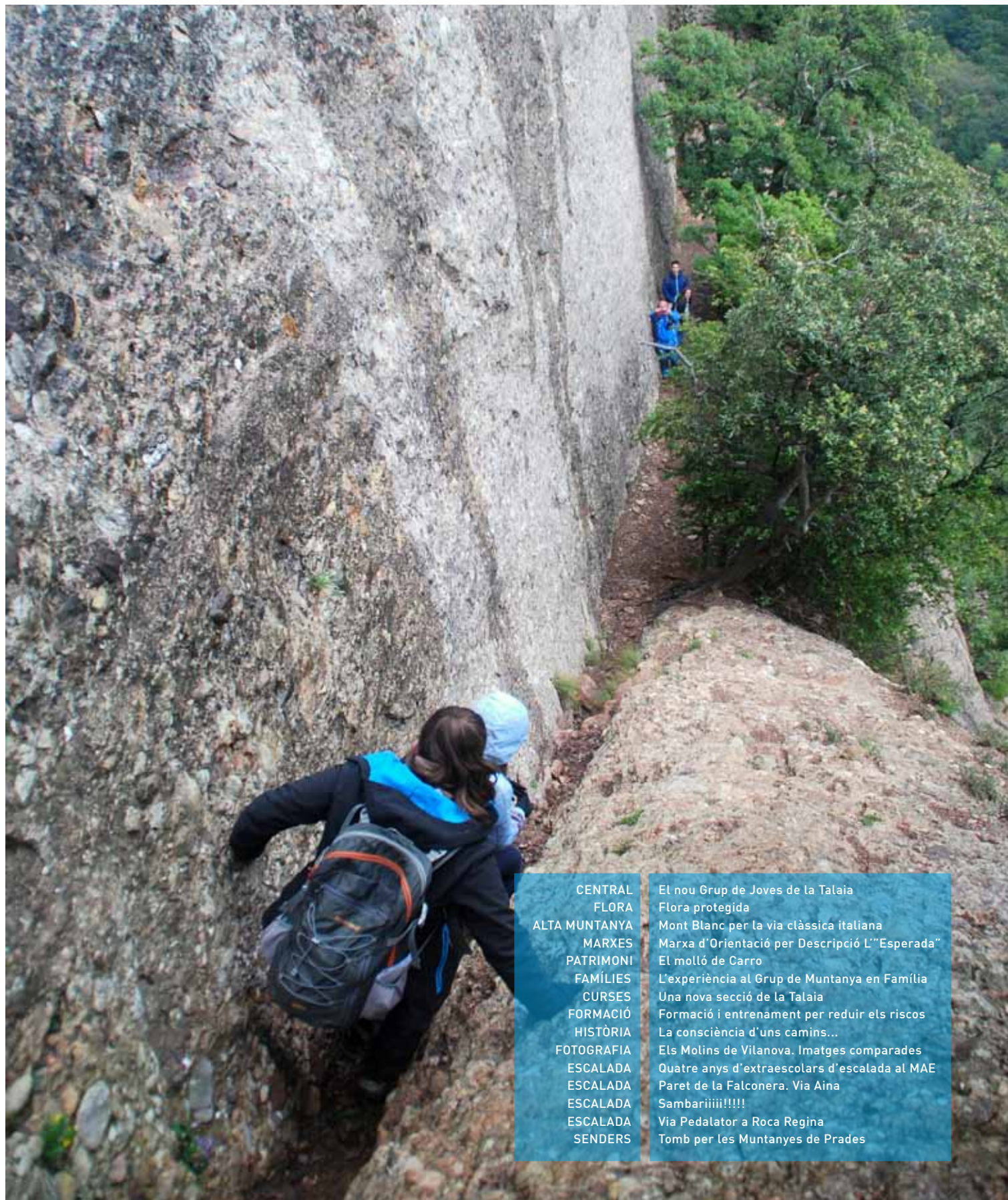

Agrupació Excursionista

TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

Any 61 - Número 307 - Octubre 2017

CENTRAL	El nou Grup de Joves de la Talaia
FLORA	Flora protegida
ALTA MUNTANYA	Mont Blanc per la via clàssica italiana
MARXES	Marxa d'Orientació per Descripció L' "Esperada"
PATRIMONI	El molló de Carro
FAMÍLIES	L'experiència al Grup de Muntanya en Família
CURSES	Una nova secció de la Talaia
FORMACIÓ	Formació i entrenament per reduir els riscos
HISTÒRIA	La consciència d'uns camins...
FOTOGRAFIA	Els Molins de Vilanova. Imatges comparades
ESCALADA	Quatre anys d'extraescolars d'escalada al MAE
ESCALADA	Paret de la Falconera. Via Aina
ESCALADA	Sambariiiiii!!!!
ESCALADA	Via Pedalator a Roca Regina
SENDERS	Tomb per les Muntanyes de Prades

l'Espigol

HERBOLARI 1982

ESPECIALISTES EN
NUTRICIÓ ESPORTIVA

Rambla de la Pau 103
Vilanova i la Geltrú

93 815 13 11
www.espigol.cat

Edita:

Agrupació Excursionista Talaia
C. del Comerç, 4
08800 Vilanova i la Geltrú
Tel. 93 893 12 57
aetalaia@aetalaia.cat
www.aetalaia.cat

Revista d'excursionisme Any 61

Número 307

Octubre de 2017

Consell de redacció

revista@aetalaia.cat
M. Carme Barceló, Salvador Butí,
Blanca Forgas, Agustí Poch,
Joan Raventós i Nati Salvadó.

Assessorament lingüístic

Blanca Forgas i Jordi Perera

Disseny

Alexandra Bertral Gras

Publicitat

publicitat@aetalaia.cat
Oriol Ventosa

Subscripcions i atenció als lectors

revista@aetalaia.cat

Preu d'aquest número: 6 €**Han col·laborat en aquest número:**

Francesc Agulló, Cèsar Blanché,
Jordi Burcet, Martí Burcet,
Salvador Butí, Josep Claveria,
Ventura Fernandez,
Anna-Llibertat Garcia, Ana Gris,
Jordi Lleó, Albert Mas, Antoni Ordovàs,
David Palmada (Pelut), Agustí Poch,
Joan Raventós, Àngel Vedo,
Xavier Ventosa, Queti Vinyals.

Dipòsit legal: B-979-5674

ISBN: 0576-4335

Talaia revista d'excursionisme no comparteix necessàriament les opinions expressades en els articles dels seus col·laboradors i fa propis només els continguts de l'editorial. Es prohibeix la reproducció total o parcial de qualsevol contingut publicat a Talaia revista d'excursionisme sense l'esment de la font.

Talaia revista d'excursionisme adverteix als lectors que la pràctica dels esports de muntanya comporta riscos i aconsella extremar les precaucions.

Fotografia de la portada:

El Grup de Joves fent pràctiques a Montserrat. Foto: Joan Raventós

SUMARI

5

Editorial

6

**El nou Grup de Joves
de la Talaia**

Excursionisme formatiu

Joan Raventós

16

Flora protegida

Cèsar Blanché

18

**Mont Blanc per
la via Clàssica italiana**

Jordi Burcet i Martí Burcet

22

**Marxa d'Orientació
per Descripció**

'L'esperada'

Queti Vinyals

23

El molló de Carro

Consell de Redacció

24

**L'experiència al Grup
de Muntanya en Família
dels Fernández-Gris**

Família Fernández-Gris

26

Una nova secció de la Talaia

Francesc Agulló

28

**Formació i entrenament
per reduir els riscos**

Jordi Lleó

30

**La consciència
d'uns camins...**

Antoni Ordovàs

34

**Els molins de Vilanova
Imatges comparades**

Consell de Redacció

36

**Quatre anys d'extraescolars
d'escalada al MAE**

Mur Artificial d'Escalada

37

Paret de la Falconera

Via Aina

Àngel Vedo

38

Sambariiiiii!!!!!!

David Palmada 'Pelut'

40

**Via Pedalator
a Roca Regina**

Àngel Vedo

41

**Tomb per les Muntanyes
de Prades**

11 etapes:

novembre 2015

desembre 2016

Agustí Poch

48

Notícies

50

Concurs

MAGATZEMS CHACON

JOGUINES I ARTICLES PER A LA LLAR

Carrer de Lleida 18

Rambla de l'Exposició 89

Vilanova i la Geltrú

EDITORIAL

En aquests 60 anys, l'AE Talaia ha anat mantenint les seccions de Senders, de Cultura, de Muntanya, del GEAM, del GET, d'Esquí, les Caminades, les Marxes... fent activitats regularment, però potser la secció d'Infants i Joves és la que ha patit més alts i baixos, fins i tot va desaparèixer uns anys.

La primera activitat de què es té constància és del dia 8 de desembre del 1964. El vocal de la sortida, Josep Blanes, es va dedicar a fer pràctiques d'iniciació a l'escalada a una anomenada Secció Juvenil. La segona sortida va ser el 20 de desembre, aquesta vegada van anar al puig de l'Àliga i al pouet de la Vall amb l'objectiu de recollir guarniments vegetals per al pessebre de l'entitat. L'any 1965, en la 'Circular para los Socios' s'informava que s'estava gestant una secció o grup juvenil per a joves d'ambdós sexes; també s'informava que els dijous era el dia que es trobaven per intercanviar opinions i rebre preparació teòrica. Les sortides en aquella època anaven a càrrec de la Secció de Muntanya. A la circular hi havia una nota que deia "...si algún muchacho desea informarse al respecto puede dirigirse a nuestro vicepresidente Sr. Blanes". Però aquesta iniciativa només va durar un any.

L'any 1967, s'organitza un Curset Juvenil i el punt culminant és l'ascensió al Mont Blanc el 1969. Després vindria el "Cicle d'Excursions per a Infants", un cicle de sortides que va funcionar amb gran activitat i força afluència d'infants exactament durant 10 anys, del 1970 al 1980.

Des de l'any 1981 al 1990, la Secció de Muntanya torna a impulsar la Secció de Jovent, però no té continuïtat. Després hi ha un parèntesi i el 1998 es crea la Secció d'Infants i Joves, mantenint les activitats fins ben bé l'any 2002, sempre portat per socis de l'entitat.

A partir d'aquesta data no hi ha cap secció o grup per als infants i el jovent, fins que el 2010 neix el Grup de Muntanya en Família (GMeF), que ve funcionant des del primer dia amb gran èxit de participació. Amb tot, veient que els nens es fan grans i aquests ja no prenen part en les sortides del grup, i perquè aquests joves no deixin l'entitat ni de participar en activitats de muntanya, a finals del 2016 i després de moltes hores de valorar-ho, de preparació, molta motivació... un grup de monitors i instructors crea el Grup de Joves (GdJ). Veureu que el dossier central de la revista que teniu a les mans està dedicat a aquest nou Grup de Joves, que no només van a caminar per la muntanya, sinó que a cada sortida organitzen algun taller formatiu relacionat amb l'activitat programada. Els encoratgem a seguir endavant, són ells els que han de seguir en l'excursionisme, a estimar la muntanya.

A part d'aquest dossier central, podreu llegir articles de les diferents seccions, tots molt interessants. També com a novetat i a partir d'aquesta revista núm. 307, iniciem dues "seccions noves", la Foto Denúncia i la relacionada amb l'Arxiu-Biblioteca, on podreu llegir algunes "coses" curioses.

Esperem que gaudiu de la lectura.

Foto: Joan Raventós

EL NOU GRUP DE JOVES DE LA TALAIA

Excursionisme formatiu

Joan Raventós

De les moltes coses que s'aprenen treballant per a una entitat com la nostra, una d'important és que, sovint, per arribar a un objectiu cal tenir paciència. I no només això, sinó que cal perseverar, rumiar, parlar i discernir sense haver de córrer innecessàriament. Aquest procés, almenys, és el desitjable. El treball de creació del nou Grup de Joves de la Talaia és probablement un d'aquests casos. El procés ha estat pacient, llarg, tenaç, i ara, al cap del temps, tenim aquesta flamant secció a l'entitat que sembla que hagi sortit del no res.

En aquest primer tram d'article us parlem de com ho hem fet, que tot té una explicació. Pot ser, a més, que interressi algun altre excursionista que també vulgui empènyer un grup juvenil a la seva entitat. Per tant, cal deixar-ho escrit. De moment, sí que us podem fer aquest petit

avanç: actualment hi ha 18 nois i noies al Grup de Joves, d'edats compreses entre els dotze i els setze anys, i un equip de monitors i instructors voluntaris formats i titulats que són els encarregats de preparar les sortides i els tallers formatius que es duen a terme en el transcurs de les excursions. Ara cal que anem una mica enrere en el temps per saber com hem arribat a tenir aquest Grup de Joves, que a partir d'aquí anomenarem GdJ.

El GdJ va iniciar les seves activitats el mes de novembre de 2016. Fins al moment, ha fet sortides a Montserrat, el Montseny, el Garraf, el Prepirineu i el Pirineu. El més novedós són els tallers formatius que es fan durant les excursions: ús de la manta tèrmica, què portem a la motxilla, seguretat, orientació, recerca de víctimes d'allau, com preparar un bivac, com muntar

un passamà, qüestions de geologia, taller de raquetes... Hem considerat important aquesta idea central: la formació dels joves que hi participen forma part del moll de l'os de les excursions. Aquesta ha estat la nostra aposta i així ho hem preparat.

COM L'HEM CREAT?

Si n'hem de buscar l'origen, hem de recular i dirigir-nos cap a l'actiu Grup de Muntanya en Família (GMeF), el qual allotja el GdJ dins la seva organització interna. Una cosa era evident aquests darrers anys: els nens i nenes del GMeF s'anaven fent grans i en complir els tretze o catorze anys era habitual que anessin desapareixent de les sortides del GMeF. Calia fer-hi alguna cosa i oferir una nova proposta per a aquest segment de nens i nenes que ja es feien nois i noies, almenys per als que volguessin continuar sortint a la muntanya, però calia que la proposta fos diferent i que la trobessin interessant.

Entre els anys 2013 i 2014, el GMeF va organitzar sense gaires canvis d'estructura quatre activitats per als menors més grans del grup -ja sota la denominació Grup de Joves-, però van tenir un seguiment escàs i es van deixar de fer. Sabia greu perdre aquests nois que havien pujat des de menuts amb l'ambient excursionista del GMeF. L'any 2015, en una assemblea general, apareixia una

Taller de manta tèrmica a Montserrat. Foto: Joan Raventós

gràfica que ho concretava: hi havia 14 joves d'entre dotze i disset anys en estat latent -és a dir, que encara pertanyien al grup però que ja no anaven a les excursions o hi anaven molt poc. No podia ser. Aquell estiu de 2015 es va començar a redactar la primera proposta de Grup de Joves.

EL PROJECTE GRUP DE JOVES

La proposta preveia cinc passos: a) estructurar bé la idea i treballar-la internament; b) un cop ben estructurada, presentar-la a la Junta del GMeF perquè hi donés el vistiplau i, posteriorment, a la Junta de la Talaia; c) convocar els menors interessats per explicar-los el projecte i saber què en pensaven; d) passar-los una enquesta informàtica per conèixer les seves prioritats,

i e) convocar els pares i mares per explicar-los els detalls de tot plegat. I engegar.

I així ho vam fer. La idea es va anar treballant durant el 2015 i es va anar plantejant al llarg de les reunions de Junta del GMeF. També es traslladà a la Junta de l'entitat, que ho va valorar positivament. Durant els primers mesos de 2016 s'hi va treballar intensament i el maig d'aquell any es va concretar el punt c) amb una convocatòria dirigida als menors del GMeF que estiguessin fent ESO o Batxillerat (també als que estiguessin fent 5è o 6è de Primària, futurs candidats a pertànyer al GdJ). La reunió es va fer el 3 de juny i hi van assistir 10 nois i noies. Ja ho vam considerar un èxit! La trobada va ser dirigida per Clàudia Miret,

estudiant en pràctiques del grau superior d'excursionisme al CAR de Sant Cugat, i Joan Raventós, monitor d'excursionisme i instructor en pràctiques de la FEEC, acompanyats d'Anna-Llibertat Garcia, professora de Ciències Naturals -els dos darrers, membres del GMeF. Més enllà del seu contingut -presentar el projecte als nois i noies i saber-ne el seu parer-, s'havia aconseguit implicar-los-hi directament.

Feta aquesta reunió, ja havíem complert tres dels cinc punts que havíem establert. El quart era l'enquesta informàtica, que vam elaborar el juny i que va estar publicada durant els mesos de juliol i agost de 2016. La van respondre 11 joves. Els nois i noies havien de puntuar del 0 al 10 un total de 42 activitats segons les seves preferències. Les propostes eren tan diverses com ara excursions amb raquetes de neu, exploració de coves fàcils, fer una exposició fotogràfica, travesses a peu de diversos dies, flora i fauna de Catalunya o què fer en situacions d'emergència. Les tres opcions més votades foren: parcs d'aventura (9,7), esquí alpí, nòrdic o de muntanya (9,2) i pujar cims del Pirineu (9,2). Les tres opcions amb menys vots: explorar una àrea natural propera i fer-ne un recull botànic (5,4), fer una fitxa d'itinerari (5,2) i meteorologia de muntanya (4,7).

Durant el mes de setembre es va preparar un primer calendari d'activitats -del novembre de 2016 a l'agost de 2017- i es resolgueren algunes qüestions organitzatives: fitxes tècniques, qüestions legals, autoritzacions familiars, etc. Un dels hàndicaps d'aquest projecte era tenir un equip de monitors i instructors prou sòlid per fer realitat tot el que de moment estava escrit en el paper. La gran sort va venir a continuació, entre els mesos de setembre i octubre, amb aquestes noves incorporacions: Albert Mas i Daniel Luque, estudiants del CAR de Sant Cugat en pràctiques; Xavier Ventosa, monitor d'excursionisme de la FEEC i instructor en pràctiques; Toni Muela, instructor d'espeleologia

Taller de material en una plataforma de tren. Foto: Joan Raventós

El Grup de Joves al monestir de Montserrat. Foto: Xavier Ventosa

i barrancs de la Federació Catalana d'Espeleologia; Marta Pallarès, diplomada en INEFC i monitora d'esquí, i Marc Martí, també monitor d'excursionisme de la FEEC. Més endavant, obtindríem també el suport de Toni Castelló, membre de l'ECAM.

Amb tota l'estructura a punt, només faltava fer realitat el punt cinquè (d) del nostre projecte: convocar les mares i els pares interessats per informar-los de qüestions organitzatives, del calendari previst, del contingut de les activitats i del funcionament del GdJ. Va ser a finals d'octubre. Per facilitar-ho al màxim, vam fer dues convocatòries: divendres 28 al vespre i dissabte 29 al migdia. Encara va caldre fer una tercera reunió, el divendres 4 de novembre. Hi van participar un total de catorze famílies.

Amb una bona part de la feina feta, el tret de sortida ja estava disparat. A partir d'aquí, la maquinària va començar a funcionar, preparant les sortides i tallers formatius i completant l'aspecte comunicatiu: una adreça electrònica pròpia (joves@

Cim de les Agudes, al Montseny. Foto: Albert Mas

aetalaia.cat) i un espai al web de la Talaia (GRUP DE JOVES) on localitzar el funcionament del grup, un bloc d'activitats amb l'enllaç als àlbums fotogràfics i el calendari del curs.

Les excursions formatives del GdJ

Com ja hem esmentat, les excursions del GdJ tenen un destacat component formatiu. Al llarg de les caminades, es fan aturades per organitzar tallers

sobre qüestions diverses. L'objectiu és que els joves hagin fet una activitat intensa de muntanya però s'emportin a casa alguna cosa més que les agulletes.

19 de novembre de 2016. Montserrat

Primera sortida del GdJ, amb una primera prova inclosa: el llarg desplaçament amb tren des de Vilanova fins al peu de Montserrat, amb els canvis d'andanes i ferrocarr-

Interpretant un mapa del Montseny, abans de començar l'excursió. Foto: Anna-Llibertat Garcia

rils corresponents. Acostumats a la immediatesa, als joves els calia molta paciència, i això era el que l'equip organitzador pretenia valorar. El cert és que tot va anar molt bé. Van participar a la sortida 9 joves (Guiu-Arnau Estélez, Iris Hidalgo, Miquel Martí, Roger Martí, Pau Minguet, Laia-Wayra Ortín, Bernat Pérez, Júlia Santín i Genís Tomàs) i 5 monitors (Albert, Claudia, Dani, Joan i Xavier). El viatge amb tren s'aprofità al màxim: fins a Barcelona, per fer una presentació creuada entre els joves, i fins a Montserrat, per muntar, a la plataforma del vagó, un primer taller a càrrec de Xavier Ventosa sobre el contingut de la motxilla: què cal dur sempre i no ens podem deixar mai a casa. Des del peu de l'aeri, i fet el brífing previ de l'excursió, el grup va enfilar el camí de les Aigües, muntanya amunt, per un sender dret on de vegades calia grimpar. Una aturada en arribar al GR 5 va servir per explicar-los l'origen de la muntanya, taller que va dur a terme Albert Mas. Ja prop del monestir, al camí de la Cova, Xavier Ventosa va fer una demostració pràctica de com utilitzar una manta tèrmica. Després de dinar en una de les places del monestir, la ruta continuà pel grau de Tres Quarts (GR 96) fins a Monistrol de Montserrat, on van agafar el tren de tornada. La majoria dels nois van acabar adormits als seus seients.

11 de desembre de 2016. Montseny

Segona sortida del GdJ i un pas més:

El GdJ als Rocs Cremats, al Montseny. Foto: Anna-Llibertat Garcia

Taller de rescat de víctimes d'allau a Sant Joan de l'Erm. Foto: Joan Raventós

de Montserrat al Montseny. Un salt mesurat i precís. Hi van participar 8 joves (Guiu-Arnau Estélez, Joan Martí, Miquel Martí, Pau Minguet, Biel Novella, Laia-Wayra Ortín, Bernat Pérez i Júlia Santín) amb el guiatge

de 3 monitors (Albert, Claudia i Xavier) i l'acompanyament de dos pares i conductors (Anna-Llibertat i Jordi). A la font de Passavets, Xavier Ventosa va fer el brífing de l'excursió i Clàudia Miret i Albert Mas van

El Grup de Joves en una ruta amb BTT pel Garraf. Foto: Joan Raventós

Ruta amb raquetes a Sant Joan de l'Erm. Foto: Joan Raventós

Circuit amb raquetes al mirador de Roca Senyada. Foto: Joan Raventós

Taller de progressió per roca. Foto: Anna-Llibertat Garcia

Circuit d'orientació al Garraf. Foto: Joan R.

dirigir una sessió d'estiraments per escalfar la musculatura. L'itinerari va seguir el PR-C 208 fins al pla dels Pous, on Xavier Ventosa va explicar la funció dels antics pous de neu, just davant del pou del Comte. Al prat dels Rocs Cremats van fer un descans i poc més tard arribaren al Turó de l'Home. Per la carena, a través del coll Sesbasses, assolien el cim de les Agudes, ocupat per un ramat de cabres. Ja de baixada, al coll de les Agudes van organitzar diversos tallers: com comunicar amb la central d'emergències 112 en cas de necessitat i com actuar en cas de la intervenció d'un helicòpter en una situació real de rescat, a càrrec de Xavier Ventosa. Clàudia Miret i Albert Mas van fer un taller d'orientació per saber orientar el mapa seguint referències visuals. La baixada va continuar per l'obaga de les Agudes. En una carbonera, Xavier Ventosa va aprofitar una parada per explicar alguns conceptes sobre aquest antic ofici. A primera hora de la tarda el grup arribava al coll de Sant Marçal, on la Clàudia i l'Albert van fer una altra sessió d'estiraments per tornar-ho tot a lloc.

5 de febrer de 2017. Garraf

Tercera sortida del GdJ, plantejada d'una manera ben diferent: ruta amb BTT i circuit d'orientació en un punt indeterminat. Hi van prendre part 11 joves (Fiona Bel, Jan Cabutí, Guiu-Arnau Estélez, Miquel Martí, Roger Martí, Pau Minguet, Laia-Wayra Ortin, Pau Ortin, Martí Peñaranda, Bernat Pérez i Joan Recasens), 4 monitors (Albert, Dani, Joan i Xavier) i 2 parels ciclistes de BTT que hi van donar suport (Jordi i Josep Martí). Els ciclistes van sortir de Vilanova pel camí dels Escalons i

van continuar pel camí de Mas Tapet fins travessar la C-32 per sota i empalmar amb el camí del Mas de l'Artís per baixar fins al camí Ral. Per la masia Cabanyes i la d'en Frederic, van continuar fins a la Torre del Veguer i la masia de la Serra, Can Ramonet i la Masieta. A Sota-ribes, van girar cap a Puigmoltó, i passant aquest nucli van trobar els altres dos monitors que ja tenien a punt el circuit d'orientació. Els ciclistes havien d'aparcar les bicicletes i, des de la taula de sortida, iniciar la prova d'orientació a peu, que consistia a trobar 20 balises repartides pel bosc amb l'ajut d'un mapa, en grups de 2 o 3 joves i amb un temps màxim. Després del circuit, van reprendre la ruta amb BTT pel bosc de Puigmoltó i per les masies dels Cocons i de Xoriguera, per l'antiga carretera de Solers i pel nucli urbà de Vilanova fins a l'aparcament de l'hospital, on finalitzava aquesta activitat multidisciplinar que va agradar molt.

18 i 19 de març de 2017. Sant Joan de l'Erm

Quarta sortida i pujada d'esglaó. Cap al Pirineu a tocar neu. Aquesta sortida es va fer conjuntament amb el GMeF, cosa que en va facilitar molt l'organització. Hi van participar 8 joves (Fiona Bel, Jan Cabutí, Guiu-Arnau Estélez, Pau Minguet, Laia-Wayra Ortin, Pau Ortin, Bernat Pérez i Joan Recasens) i 3 monitors (Anna-Llibertat, Joan i Xavier). El dissabte a la tarda s'organitzà un taller sobre la incidència dels diversos tipus de cristalls de neu en el risc d'allaus i sobre les funcions i parts de les raquetes de neu, a càrrec de Joan Raventós i Xavier Ventosa. Tot seguit, el grup es va desplaçar fins a una esplanada nevada per fer un taller de recerca de víctimes d'allaus: equipats amb un aparell ARVA en mode de recepció, una sonda i una pala, els joves, per parelles, havien de localitzar un altre ARVA en mode d'emissió que prèviament s'havia fet desaparèixer sota la neu. L'endemà diumenge es va aprofitar la ruta entre el refugi i el coll de la Culla per explicar les diverses tècniques de progressió amb raquetes. Un cop assolit el mirador de Roca Senyada, es va muntar una cursa circular per

El Grup de Joves prop del Montgròs, a Montserrat. Foto: Joan Raventós

Taller de bivacs sota els Plecs del Llibre, a la canal de Migdia. Foto: Joan Raventós

Taller de seguretat i passamans, prop de can Jorba, a Montserrat. Foto: Joan Raventós

parelles, que els monitors havien marcat amb banderoles i que calia córrer amb les raquetes als peus. Després de dinar, tothom avall amb l'ajuda impagable dels conductors del GMeF.

30 d'abril de 2017. Montserrat, de nou

Cinquena sortida: des de can Jorba i fins al cim del Montgròs. Una de les sortides més tècniques del GdJ, per un vessant de la muntanya poc freqüentat, de senders abruptes, pendents de roca, canals i molta vegetació frondosa. La meteorologia, plujosa i emboirada, preveia una treva durant tot el dia i es va poder aprofitar amb èxit. Hi van participar 8 joves (Fiona Bel, Jan Cabutí, Guiu-Arnau Estélez, Laia-Wayra Ortín, Pau Ortín, Martí Peñaranda, Joan Recasens i Júlia Santín) i 4 monitors (Anna-Llibertat, Joan, Marc i Toni), amb l'ajut en el desplaçament de la Zuzana. En un primer tram d'orientació, d'uns 45 minuts, els joves, aparellats i amb l'ajut d'un mapa, havien de trobar el camí que els havia de dur fins molt a prop del coll de Mosset. Els monitors, distribuïts al llarg del recorregut, vetllaven per la seva seguretat. Un cop finalitzat aquest tram, tots junts s'anaren enfilant per carenes i pendents de roca. Aviat, ho feren dins del núvol i per l'interior d'una canal on calia ajudar-se amb les arrels i els troncs per avançar. Un corriol ben dret amb senyals de PR i

Via ferrada Roca Llisa a les Deus, Sant Quintí de Mediona. Foto: Joan Raventós

un flanqueig els va conduir fins al coll i el cim del Montgròs. Van dinar en un bosc situat al sud de la Salamandra, poc abans de despenjar-se per unes estretes canals arrapades a les parets de roca i saltar cap al torrent de Migdia. Prop d'una balma

amb un bivac, Marc Martí va fer un taller sobre com preparar un bivac d'emergència. La ruta continuava cap al coll de l'Ajaguda i baixava pel camí dels Francesos. A peu de pista, Toni Muela va explicar com muntar un passamà per superar un tram exposat. Uns últims metres per una pista ampla va retornar el grup fins als cotxes. L'itinerari s'havia pogut completar malgrat el temps insegur. Els joves, arribaven a can Jorba contents i relaxats.

27 de juny de 2017. Les Deus Aventura

Per tancar el curs d'una manera especial vam anar al complex Les Deus Aventura, de Sant Quintí de Mediona, a fer la via ferrada Roca Llisa, la més llarga i exigent. Hi van participar 9 joves (Jan Cabutí, Pau Cabutí, Guiu-Arnau Estélez, Miquel Martí, Laia-Wayra Ortín, Pau Ortín, Martí Peñaranda, Bernat Pérez i Júlia Santín), un pare (Marc Cabutí) i 1 monitor acompanyant (Joan).

Ponts de mico i d'Indiana a les Deus Aventura. Foto: Joan Raventós

Els monitors de Les Deus Aventura ens van equipar amb arnesos, una doble бага d'ancoratge, mosquetons i una politja per a les tirolines. Tot seguit vam anar a fer un brífing a l'inici del circuit Pèlag del Fregaire i posteriorment ens vam tirar per la tirolina més llarga. Un cop apresada la tècnica, vam desplaçar-nos per un sender de vegetació selvàtica fins a la cova del Toixó, on començava el circuit Roca Llisa amb un inici molt atlètic i vertical fins a un replà on s'iniciava el segon tram d'escalada, també molt vertical i penjat sobre el buit, amb algun tram una mica extraplomat, ponts de mico, de tronc i algunes tirolines, les últimes penjades sobre un barranc i molt espectaculars. Vam acabar l'activitat baixant pel sender de la cova del Toixó i fent un bany a l'estany de les Deus.

Del 7 al 10 d'agost de 2017. Acampada a la vall Ferrera (Pallars Sobirà)

Aprofitant la IV Acampada organitzada pel GMeF ens vam afegir un petit grup del GdJ a les activitats previstes. Vam ser 9 joves (Fiona Bel,

Guiu-Arnau Estélez, Miquel Martí, Pau Martí, Roger Martí, Laia-Wayra Ortin, Pau Ortin, Joan Recasens i Júlia Santfín), alguns mares i pares i altres familiars i 2 monitors acompanyants (Anna-Llibertat i Joan). El dia 7 el vam aprofitar per instal·lar-nos al càmping Pica d'Estats i conèixer la població pallaresa d'Àreu. El dia 8 a primera hora vam pujar fins a la vall d'Aixeus i vam pujar el cim del Monteixo, situat a 2.902 metres d'altitud. Vam dinar a la vora de l'estany d'Aixeus amb la resta del GMeF i a la tarda vam fer piscina i voltes pel càmping i pel poble d'Àreu. El dia 9, també a primera hora, vam anar fins a l'aparcament de la Molinassa, a 1.800 m, i vam fer una ruta seguint el GR 11 pel pla de Boet, el pla d'Arcalís, el pla de la Socalma i fins als estanys d'Ascorbes, situats en un paratge solitari a gairebé 2.400 m. Com que el temps era molt insegur, vam tornar enrere fins als cotxes i vam dinar al càmping. Al vespre vam fer un sopar al local de l'Ajuntament d'Àreu i l'endemà ja vam tornar cap a Vilanova. Quatre dies molt ben aprofitats i plens de muntanya.

I, per acabar...

Aquesta arrencada del GdJ ens ha dut a comprovar alguns hàndicaps amb els quals caldrà conviure. Dos d'importants: com resoldre alguns desplaçaments (comptem amb el transport públic, però no arriba a tot arreu) i l'existència, a la Talaia, de prou monitors i instructors que assegurin una llarga vida al GdJ. Des d'aquí, aprofitem l'avinentsa per animar els socis i sòcies que se sentin atrets per la formació i per donar un servei a l'entitat a inscriure's als cursos de monitors i instructors que convoquen periòdicament les federacions.

Us convidem a consultar les nostres activitats i fotografies al nostre web, a l'apartat del Grup de Joves.

Fins aquí, doncs, un resum del trajecte fet fins ara pel nou Grup de Joves de la Talaia. Una peça que calia tenir en aquest mosaic que és la nostra entitat, un mosaic que va encaixant i que és acolorit i divers. Esperem que tingui una llarga vida i que deixi petjada en els nois i noies que avui formen part d'aquest projecte.

Cim del Monteixo (2.905 m), a la Vallferrera (Pallars Sobirà). Foto: Joan Raventós

FLORA PROTEGIDA

Cèsar Blanché i Vergés

BioC - Laboratori de Botànica, Facultat de Farmàcia, UB i Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya.

Al llarg de les nostres excursions ens hem preguntat més d'una vegada, i de dues, si alguna de les nostres accions a muntanya afecta alguna espècie vegetal especialment sensible o amenaçada. I, fins i tot, en alguna ocasió, hem dubtat si trepitjar una herba determinada o collir unes fulles per guisar o fer una infusió, o, encara, arrencar un parell de branques per fer-ne un ram, podria acabar constituint un delictes que comporti alguna sanció. I ens quedem amb el dubte.

Com a ciutadans, hem quedat una mica despistats davant l'allau de normes que pretenen regular la nostra vida i comencen a fer-nos insegurs sobre què podem i què no podem fer. Fa pocs mesos un diari informava que el conjunt de normes, decrets, lleis i reglaments vigents a Catalunya suma més de 23.000 disposicions. I el cas de la protecció de la natura no és una excepció. Mirarem de fer un breu resum de quina és la normativa vigent sobre la flora i quines són les plantes protegides a data d'avui.

Abans de res, hem de considerar que la reglamentació sobre flora protegida prové bàsicament de tres àmbits normatius: a) d'espais protegits, b) d'espècies protegides i c) de comerç internacional.

D'aquest darrer aspecte simplement esmentarem el conegut com a "Conveni de Washington" o conveni CITES, que és un tractat de comerç internacional de 1975 per regular el tràfic d'espècies amenaçades (que ve a dir, molt esquemàticament: no es prohibeix matar elefants, però sí la importació d'ullals d'ivori, de manera que no té sentit matar elefants si no es poden vendre els ullals i, de retruc, doncs, els elefants queden protegits de facto). En el nostre dia a dia, aquest comerç regulat, per exemple, s'aplica a la venda de cactus i d'altres plantes crasses o d'algunes plantes bulboses de jardineria que duen una etiqueta que indica que compleixen el tractat CITES: això vol dir que aquell exemplar s'ha produït en viver o

cultiu (a Catalunya mateix, si es vol) sense afectar les poblacions naturals silvestres dels països d'origen i sense contravenir el conveni internacional. Hi ha una llista de centenars d'espècies que s'actualitza periòdicament, que inclou també plantes medicinals que importem, però totes són exòtiques i no afecten la nostra deambulació per les muntanyes catalanes (són el *garden center* o el laboratori farmacèutic els que han de vigilar de complir això!).

Dels altres dos àmbits, el més genèric és el de la normativa d'espais naturals protegits, que representen, en conjunt, aproximadament un 30 % de la superfície de Catalunya (i en bona part, els indrets on solem anar d'excursió). La normativa que els regula prové de disposicions de rangs molt diversos (europeus, estatals, autonòmics o locals) però essencialment introdueix mesures de prohibició d'alteració del medi natural de tipus preventiu en unes àrees (de vegades zonificades, amb restriccions des de lleus -zones perimetrals d'influència- fins a molt estrictes -zones de reserva integral-) que solen estar indicades a la cartografia bàsica o que són informades als visitants a través de plafons o cartells a les principals vies d'accés. Això és fàcilment visible als espais naturals més grans (parc natural, parc nacional) i, de vegades no tant als espais naturals més petits de la xarxa catalana PEIN. En qualsevol cas, la normativa genèrica d'aquests espais indicaria la prohibició de recol·lectar o de destruir plantes no pas perquè es tracti d'una espècie amenaçada o protegida, sinó perquè ens trobem a l'interior d'un territori protegit. Darrerament, els espais protegits van aprovant també plans de conservació de flora específics que sí que s'adrecen a espècies concretes dins de l'espai (fa pocs mesos, dins del radi d'acció natural de la A.E. Talaia, la Diputació de Barcelona ha editat el *Pla de conservació del patrimoni natural i de la biodiversitat* dels Parcs de Garraf i d'Olèrdola, disponible a

Internet). En general, el sentit comú i la civilitat poden ser suficients per no transgredir les normes dels espais protegits com a ciutadans (una altra cosa són alteracions del medi per activitats econòmiques o industrials, però no és el nostre cas).

El tercer àmbit és de la flora protegida, que té format de llistes d'espècies publicades als butlletins oficials de les quals no és permès destruir cap exemplar sota amenaça de sancions. Habitualment, es tracta d'espècies amenaçades, que solen ser molt rares i que difícilment serien recol·lectades, de no ser per errors o confusions. Les llistes es van actualitzant i ara ja són relativament nombroses i també provenen d'àmbits diversos. Les de rangs superiors (europeu o espanyol) solen estar gairebé totes incloses en la versió actualitzada del Catàleg de flora amenaçada de Catalunya que és el vigent ara mateix i és l'única norma que citarem: la resolució AAM/732/2015 del Departament d'Agricultura i Medi Natural per la qual s'aprova la **modificació i ampliació del Catàleg de Flora Amenaçada de Catalunya**, publicada ara farà dos anys (DOGC del 20/4/2015). El catàleg inclou un total de **325 tàxons** de flora catalana catalogats (incloent-hi plantes vasculars, briòfits, líquens i fongs), agrupats en dues categories, "en perill d'extinció" i "vulnerable", a les quals cal afegir un conjunt de 152 tàxons que no formen part del Catàleg però són "espècies de la flora estrictament protegides" per una norma anterior (Annex III del Decret 172/2008), encara vigent. Les dues llistes totalitzen 477 espècies i subespècies, un nombre realment impressionant i impossible que els ciutadans coneguin per respectar-ne les prohibicions (i pel que sembla, impossible de complir tampoc per la Generalitat: des del primer decret, de 2008, s'haurien d'haver fet 183 plans de recuperació o de conservació per a aquestes espècies i no se n'ha fet... cap!). De fet, els llistats han de prevenir les espècies de les amenaces principals que són la destrucció dels

hàbitats (per urbanització, construcció, etc.), les espècies introduïdes o el canvi climàtic, que no són pas les activitats que practiquen els centres excursionistes, precisament. No obstant, sí que cal cridar l'atenció sobre les espècies pròpies de parets verticals, cingles, tarteres, escletxes i replans, hàbitats en els quals es refugien moltes espècies rares i endèmiques que figuren als llistats i que són vulnerables a les activitats d'escalada, ràpel, vies ferrades o baixades de barrancs, per la qual cosa seria recomanable una consulta prèvia de la flora protegida de la zona a visitar en preparar la sortida. En moltes ocasions, els propis escaladors s'han convertit en els millors aliats dels botànics a l'hora de fer el seguiment o la vigilància de poblacions amenaçades!

Un parell d'exemples de joies botàniques del massís del Garraf protegides són la campaneta gran i la sucòvia balearica. La primera (***Campanula affinis*** Schult. [= *Campanula speciosa* subsp. *affinis* (Schult.) Font Quer]) pròpia de codines i pedregars calcaris, i amb flors campanulades grosses de color blau pàl·lid o violat, és endèmica de les muntanyes catalanídiques i es troba en algunes zones de Garraf, protegida perquè es troba a l'interior del parc natural i perquè fa part de la llista de l'Annex III del Decret 172/2008 (això no obstant, en alguna de les zones on l'espècie restava protegida, algunes plantes han estat destruïdes com a conseqüència de l'abocament de residus i per canvis en l'ús del sòl). La segona (***Succowia balearica*** (L.) Medik.) és una brassicàcia anual amb fruits en síliques espinosa a la base, molt característics, de la Mediterrània Occidental, que a Catalunya es troba només a la Riera de Vallbona (i els contraforts del Pic del Martell, Garraf) i a la zona del castell d'Eramprunyà. L'espècie és protegida per la inclusió, en la categoria de «vulnerable», en el *Catàleg de flora amenaçada* i es troba realment afectada per la freqüentació de la base de penyals i penya-segats, tant a la base de vies d'escalada de Vallbona com prop del castell d'Eramprunyà.

Finalment, hi ha un grapat d'altres normes vigents que indirectament atorguen certs nivells de protecció en unes poques espècies concretes

addicionals (acords internacionals, catàlegs de flora invasora, etc.), d'altres que cataloguen alguns individus extraordinaris (llistats d'arbres o arbredes monumentals) i una llei encara per desplegar del tot, malgrat la seva antiguitat: la llei forestal catalana de 1980. Aquesta darrera és l'eina legislativa útil per regular tota mena d'aprofitaments del bosc que, de moment, s'aplica genèricament per a espècies no protegides per la normativa anteriorment citada: des de la recol·lecció massiva de pinyes i pinyons, passant per l'estassada de mata (o llentiscle) per a corones

mortuòries o la molsa dels pessebres (limitada al consum personal) i és també l'àmbit on s'estudia la regulació de la recol·lecció de bolets; la Generalitat preveu un decret ben aviat amb una quinzena d'espècies regulades.

Sobretot: no cal dur el diari oficial a la motxilla! De tota manera, us deixo l'enllaç amb el web de la Generalitat sobre flora protegida:

http://mediambient.gencat.cat/ca/05_ambits_dactuacio/patrimoni_natural/fauna-flora/flora-autoctona-protegida/

La campaneta grossa és una herba de fins a 1 m i flors molt grosses, de fins a 4 cm. A la imatge, *Campanula speciosa*, del Berguedà. Foto: Salvador Butí

MONT BLANC

PER LA VIA CLÀSSICA ITALIANA

9 i 10 d'agost de 2016, Jordi Burcet i Martí Burcet

Panoràmica del Mont Blanc. Foto: Arxiu Talaia.

Després que a l'estiu de 2009 el pare i jo ens embranquéssim en el nostre primer 4.000 dels Alps (el Monte Rosa), els següents anys vam anar madurant la idea de fer el sostre dels Alps, el Mont Blanc. La idea sempre ens rondava pel cap, però alguns estius per falta de dies de vacances i d'altres per notícies d'accidents deguts a la mala condició de la neu, ens van fer anar-ho aparcant. Tot i això el que sí que teníem clar era quines condicions havia de complir la ruta a seguir: dificultat assequible per a gent poc experta com nosaltres i si fos possible poc transitada. Després de comparar rutes en llibres, mapes i blocs, la que millor s'adeia a les nostres exigències era la ruta Grises o clàssica italiana. Així doncs, quan aquell estiu finalment

ens vam decidir a anar-hi i quasi sense poder preparar-ho com és degut per culpa de la dificultat de contactar amb el refugi Gonella, vam marxar cap a Courmayeur el dia 8 d'agost. Durant el llarg camí en cotxe (més de 900 km) l'emoció i el neguit pel que ens trobaríem i per si el temps ens respectaria es barrejaven amb la il·lusió i les expectatives creixents pel repte que afrontàvem. Finalment arribem al **Val Veny** i anem a veure el lloc des d'on l'endemà iniciarem la marxa. A la barrera on s'acaba la pista trobem una parella d'italians amb tota la pinta d'acabar de baixar del Mont Blanc. Ens interessem per ells amb la intenció d'obtenir alguna indicació del camí que farem nosaltres l'endemà i la seva resposta és: *'La senda è*

malíssima!'. Amb aquestes paraules tan poc encoratjadores al cap, sopem i ens preparam per passar la nit al cotxe. L'endemà, just quan surt el sol ens llevem, esmorzem i fem el darrer tram en cotxe fins a la barrera. Aquí ens calcem les botes i, tot i la temptació de demanar a uns caçadors que sí que tenen accés a la clau de la barrera que ens pugin fins al **Lac Combal**, iniciem la marxa amb ganes de superar tot el desnivell pels nostres propis mèrits. El primer tram de camí és una pista enquitranada fins a una cantina amb bones vistes sobre el **Lac Combal** (1.940 m) i el final del **Val Veny**. Aquí la nostra ruta passa pel costat esquerra de la cantina i s'enfila per un camí entremig del bosc que va a parar al límit inferior de la morrena del **Glacier du Miage**.

Des d'aquí tenim una primera visió sobre el penós camí que hem de seguir per remuntar tota la morrena de la glacera fins al circ. En aquest punt se'ns posa a ploure. Ens posem les capel·lins bo i esperant que les previsions meteorològiques que apunten que el pitjor dia serà avui es compleixin i demà puguem gaudir de bon temps per afrontar la jornada de cim. Resseguim per dalt la morrena inferior fins que ja no podem més i des d'aquí saltem a la morrena central per on transita el camí. Aviat ens adonem del perquè de les paraules dels dos italians d'ahir: el camí avança per un mar de pedres i blocs i, a més a més, les fites són en alguns trams escasses i en d'altres confuses. (Per si algú vol fer aquesta ruta, el millor camí a seguir és el que passa per dalt de la morrena central). Tot i que el camí és feixuc, de mica en mica anem acostant-nos al final de la glacera enmig d'impressionants vessants de més de 2.000 metres a banda i banda, cascades de gel, glaceres penjades... Finalment assolim el gel i cometem una errada: enlloc de vorejar a l'esquerra un conjunt d'esclatxes de gel per després creuar la glacera a la dreta, unes males fites ens condueixen al bell mig de les esquerdes. Decidim mirar de creuar aquesta zona enlloc de desfer el camí. Així doncs ens calcem els grampons, traiem els piolets, ens encordem i, després d'algun pas en què no les teníem totes, enllacem amb les traçades del camí bo fins abandonar la glacera.

Des d'aquí fins al refugi el camí guanya 500 m de desnivell ràpidament enfilant-se per un camí que segueix els contraforts de les *Aiguilles Grises*. Abans d'arribar al Refugi Gonella (3.071 m) cal superar un parell de congestes de neu amb fort pendent i per últim un tram equipat amb cordes fixes i alguna escala metàl·lica. Arribem abans de l'hora de dinar, però, com que estem bastant cansats i ens haurem de llevar a mitjanit per cobrir els més de 1.700 m de desnivell que ens queden, anem a descansar una estona. Vagaregem la resta de tarda, abans de sopar a les 19h, intercanviant impressions amb els altres excursionistes i els guardes. Pel que sembla, avui ningú no ha sortit del refugi cap al Mont Blanc per la previsió de mal temps.

Glacera de Miage vista des del Refugi Gonella (3.071). Foto: Martí Burcet.

De fet hi ha un grup d'holandesos i un de catalans que van arribar ahir i que han passat tot el dia esperant demà tenir millor temps. A mitja tarda, el pronòstic per demà no sembla donar gaires esperances i els altres catalans decideixen tirar avall. Nosaltres decidim que, ja que hem fet tot el viatge i la marxa d'aproximació, demà ni que sigui provarem d'anar amunt i si el temps no ens ho permet tirarem cap al cotxe perquè no disposem de més dies. En sopar comentem la jugada amb els holandesos que han decidit intentar-ho igual que nosaltres. La seva idea és pujar per la banda italiana però baixar pel telefèric de l'*Aiguille du Midi* (3.842 m) fins a Chamonix i des d'allà tornar a Courmayeur, bé en autobús bé en telecabina. (Aquesta alternativa és força interessant perquè enllaça dues rutes diferents i s'estalvien uns 1.100 metres de desnivell negatiu, que en una ascensió tan llarga s'agraeix). Just abans d'anar a dormir arriba l'últim avanç meteorològic que preveu neu per damunt dels 3.000 m a primera hora de la nit, però després fred i vent sense precipitació. Esperant que els pronòstics es compleixin ens anem a dormir unes hores. Mitjanit. Ens llevem, preparam la motxilla deixant alguna peça de material i baixem a "esmorzar" per entrar en calor. Ens calcem les botes, ens posem les polaines, l'arnés i ens abriguem tant com podem. Sortim a fora mentre neva feblement abans que els holandesos estiguin a punt i comencem a tirar amunt.

Just en sortir cal travessar dues congestes de neu amb força pendent que ens obliguen a treure i posar

els grampons alentint-nos una mica. Quan al cap de poc assolim la Glacera de la Dôme per la qual hem de pujar fins al *Col d'Aiguilles Grises*, el pare enfonsa el peu en la neu acabant amb la bota en un bassal. El peu li acaba xop, però com que és de nit i estem enmig de la glacera sense lloc on poder seure bé, no hi presta més atenció i segueix caminant amb la bota mullada.

Al començament de la glacera les traces a la neu es poden seguir sense dificultat tot i la foscor. Al cap d'una estona, però, es tornen més imprecises i acabem perdent-les. Estem una estona intentant reprendre-les fins que els holandesos ens encalcen. Ells tampoc les tenen totes, però al cap d'uns minuts, intentant trobar-les entre tots i gràcies a l'ajuda del GPS, fem dreuera fins a una cota superior i les recuperem. A partir d'aquest moment anirem seguint les seves cordades. El camí a través de la glacera va serpentejant buscant els passos més transitables per superar les esquerdes, però en un punt cal girar a l'esquerra i enfilarse més drets per una pala fins al *Coll d'Aiguilles Grises* (3.809 m). En l'últim pas abans del coll cal superar un relleix grimpant entre roca i neu.

Des del coll cal pujar per una estreta aresta de neu en direcció nord. La nostra marxa, però, és més lenta que la dels companys holandesos i ens despengem d'ells. Després d'una bona estona seguint aquest camí, arribem a l'espatlla de l'aresta de Bionnassay ja per sobre de 4.000 metres, just quan comença a clarejar. Ara comencem a prendre consciència

Panoràmica des del cim del Mont Blanc. Foto: Martí Burcet.

del camí que hem fet durant la nit i de l'alçada a què ens trobem. Entre els núvols podem veure a la llunyania cims tots nevats il·luminats per les primeres llums del dia.

Des del punt en què ens trobem, cal continuar nord-est per una altra aresta de neu, separant-nos en una mica a sobrevent perquè poden haver-hi cornises de neu, fins a trobar un gran llom de neu. És l'esquena de la *Dôme du Goûter* (4.303 m), que cal superar per la dreta intentant no guanyar innecessàriament alçada si no es vol fer el cim. Un cop a l'altra cara, el vent comença a ser més fort i la sensació de fred augmenta, que sumat als cristalls de gel que s'aixequen fan força feixuc caminar. En aquest punt la nostra ruta s'ajunta amb la que ve del refugi de l'*Aiguille du Goûter* (3.817 m), cosa que de seguida se'ns fa evident per les traces molt més marcades i perquè comencem a veure nombroses cordades.

A partir d'aquí el camí no té cap pèrdua ni dificultat aparent a part de l'esforç que suposa caminar a aquesta alçada. Seguim les traces fins al refugi Vallot (4.362 m), un refugi pensat més com a bivac d'emergència en cas de mal temps que com a lloc per passar-hi la nit. Des d'aquí, una llarga aresta s'enfila sense més problemes que un pas equipat amb una corda fixa en què cal superar un ressalt de neu. Finalment, quan són quarts d'onze

del matí, assolim el cim del Mont Blanc (4.870 m). Allà coincidim amb un japonès que ha pujat amb un guia i que no pot de l'alegria. Curiosament tots quatre, guia inclòs, és el primer cop que fem aquest cim, per tant compartim una mateixa felicitat per la fita assolida. Malauradament no ens podem quedar tota l'estona que voldríem gaudint de la relativa bona vista que el dia ens ofereix perquè el vent incessant fa que la sensació de fred sigui força insuportable. Malgrat això, més al sud veiem clarament el Mont Blanc de Courmayeur (4.748 m), al nord-est el *Mont Maudit* (4.465 m) i més lluny l'*Aiguille du Midi* (3.842 m), i fins molt per sota nostre, entre la boira que s'aixeca, el poble de Chamonix.

El descens el fem per la mateixa ruta. En alguns trams les nostres mateixes traçades s'han esborrat tapades per la neu que el vent aixeca. Malgrat això, podem desfer el camí sense massa entrebancs tret d'alguna petita relliscada deguda a la neu que amb l'escalfor del dia s'ha anat estovant. Arribem de nou al refugi Gonella i hi entrem per menjar alguna cosa. És llavors quan el pare veu que les puntes dels dits del peu que s'ha mullat aquesta nit tenen una tonalitat lilosa i nota un cert formigueig. De seguida ho associa a un principi de congelació, però com que no li ha molestat per caminar no hi para més esment i decidim que ja

veurem com evoluciona.

A quarts de cinc, després de recollir el material que havíem deixat al refugi, tirem avall. La baixada fins a la glacera la fem força de pressa, però en arribar a la morrena ens tornem a enredar amb el caos de fites. Això, afegit al cansament que portem al damunt i que al pare li comença a molestar més el peu, fa que fem el camí més lent del que esperàvem. Quan arribem al Lac Combal ja se'ns ha fet de nit, així que ens posem els frontals i baixem la pista fins arribar al cotxe a quarts d'onze de la nit. S'acaba una jornada en què hem fet 1.700 m de desnivell positiu i 2.700 m de negatiu en 22 hores, però que, tot i arribar al límit de les nostres forces, ens ha permès assolir el sostre dels Alps.

Nota:

El que semblava un principi de congelació acaba sent efectivament una congelació lleu de les puntes dels dits del peu. Quan arribem a Vilanova, al pare li han de fer un seguiment a la unitat de cremats de la Vall d'Hebron però per sort tot acaba bé. Si tan bon punt s'hagués mullat el peu s'hagués canviat de mitjons, o si en arribar al refugi hagués pres una Aspirina, o si haguéssim anat immediatament a l'hospital a Courmayeur enlloc d'esperar arribar a casa, segurament s'hagués pogut recuperar abans. La desconexença, però, ens va fer prendre la pitjor de les decisions que, insisteixo de nou, per sort va quedar en ensurt.

electricitat · climatització · calefacció · aigua · gas
projectes d'enginyeria

Instal·lador autoritzat

Pl. de Pau Casals 9 A - Vilanova i la Geltrú

93 893 19 42 · 616 071 435

Gràfiques Ferpala

Av. Eduard Toldrà 111

Vilanova i la Geltrú

Tel. 93 893 70 11

Fax 93 893 36 08

miquel@ferpala.es

Esports Prieto

Av. del Garraf 32

Vilanova i la Geltrú

Tel./Fax 93 893 59 03

esportsprieto@gmail.com

www.esportsprieto.es

Quiropràctica Vilanova

PRIMERA VISITA GRATUÏTA
PER ALS SOCIS!

C. Doctor Fleming 34

Vilanova i la Geltrú

Tel. 93 814 70 14

info@quiropRACTICA Vilanova.com

Professionals de la visió i l'audició
Audífons: digitals programables,
analògics, invisibles,
introauriculars o retroauriculars

C. de Josep Coroleu 74

Telèfon 93 815 74 72

Vilanova i la Geltrú

**Descompte del 10%
per als socis de la Talaia**

Rbla. Samà, 21

Vilanova i la Geltrú

Tel. 93 814 50 19

info@cota-zero.cat

www.cota-zero.cat

MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ L'“ESPERADA”

Queti Vinyals i Florenciano - Maig 2017

Penso que no dic mentida si afirmo que quan comença l'any hi ha molts socis talaïencs i d'altres centres excursionistes de Catalunya, afamats d'aventures muntanyenques, que consulten el calendari per saber quin serà el dia de la Marxa d'Orientació per Descripció, que marca l'inici de la Copa Catalana de Marxes Tècniques i de Regularitat des de fa dinou anys. Sí, la Marxa d'Orientació de la nostra entitat -que aquest any compleix la 59a edició- inaugura la Copa Catalana i, en clau vilanovina, també engresca la participació d'un bon nombre de socis i excursionistes de totes les edats que festegen amb la família, amics o coneguts per fer equip i gaudir de l'aventura i els descobriments que els ofereix la Marxa. Així ha estat com he viscut moltes vegades la preparació al costat dels companys i les companyes amb què he participat. La primera vegada queda lluny deu fer més de vint anys. Per a mi va ser una experiència nova, enriquidora, divertida i exigent perquè mentre seguïem el dossier amb la descripció de l'itinerari no convenia distreure'ns ni perdre el ritme i cada decisió que preniem amb el meu company d'equip demanava entesa, confiança, càlcul i atenció. Petits reptes, si voleu, que per a mi eren una prova plena d'aprenentatges. Les marxes següents han estat sempre emocionants, la majoria amb el mateix company de camí, alguna amb la meva filla i alguna altra amb una bona amiga, amb qui ens enteníem tan bé que un any també ens vam engrescar a participar en les de la Copa Catalana. Sigui com sigui, en totes les marxes quanta felicitat! No exagero gens. Felicitat és la paraula. Poques vegades es compta

amb els ingredients necessaris i complets per sentir joia. Aquesta experiència els té tots: sentir la força de la naturalesa, gaudir la bellesa del paisatge, trepitjar el territori, descobrir l'entorn, mantenir el ritme de caminada, desxifrar el relat, aprendre noms i topònims, compartir les decisions, aprofitar el descans de l'estona de l'esmorzar, saludar les taules dels controls i sentir una gran alegria descobrint els que estan amagats o les balisses que s'han de marcar al cartró de la puntuació. Aquest any, tot això i més, s'ha complert amb escreix. L'escenari ha estat l'Alt Penedès, que, des d'Ordal i el seu entorn (l'extens municipi de Subirats), ha ofert un bon regal al centenar d'equips que hem participat a la 59a Marxa d'Orientació.

Des del poble d'Ordal, on teníem el punt de la sortida i l'arribada, hem

descobert les serres que envolten el territori, els plans amb les vinyes i els conreus d'ametllers, d'oliveres i dels presseguers que apuntaven la florida, hem passat entremig de pinedes, pel costat de clapers, hem travessat alguns torrents i fondalades fins a tocar barraques de pedra seca, hem envoltat antics forns de calç, masies i cases senyoriales, també hem trepitjat antigues carrerades i camins força pedregosos propis d'aquesta zona. Quanta diversitat i quanta bellesa! Una vegada més cal felicitar l'organització per la preparació i per tot el temps que hi dediquen a fer-la possible. Aquest any amb la meva companya d'equip hem gaudit amb intensitat de l'aventura, de l'emoció i de la màgia de la Marxa d'Orientació per Descripció i ja esperem la 60a.

Així que per molts anys i moltes marxes, Talaia!

M. Rosa Dagà i Queti Vinyals durant la 59a Marxa. Foto: Queti Vinyals.

EL MOLLÓ DE CARRO

Consell de Redacció

Aquest és el primer d'una sèrie d'articles que tindran com a objectiu posar de manifest l'estat d'abandonament en què es troben alguns elements del patrimoni històric de la nostra vila i rodalies.

Avui parlarem de fites i mollons, senyals que serveixen per delimitar un territori, sigui un estat (fronteres), un municipi (termes) o una propietat (límits). Una fita és una pedra clavada a terra, mentre que un molló és una construcció de pedres amb argamassa.

Actualment, ací, fora de les fites frontereres de l'Estat -que encara disposen d'un servei de manteniment-, els altres senyals han caigut en el desús, car la cartografia i la fotografia aèria són documents prou fefaents per demostrar els límits dels termes municipals i de la propietat privada. Avui, pràcticament totes les fites del

nostre terme van desapareixent de mica en mica, ja que a nivell municipal s'ha perdut l'obligació que antany tenien els regidors de vetllar pel seu estat.

Hi ha constància de les pretèrites tasques de revisar les fites i mollons que delimitaven la parròquia i/o el terme municipal i també la de relacionar totes les fites de marge de les carrerades i els camins reals. La primera notícia d'aquestes feines és de l'any 1577 i la darrera del 1913, que realitzà l' Instituto Geográfico y Catastral.

En un plànol del terme de Vilanova de l'any 1914 estan indicades totes les fites i els mollons que hi havia entre els Colls fins al pla de Jorba i en particular el molló de terme de Vilanova i la Geltrú amb Ribes, situat al costat del camí vell de Ribes, prop de la masia

de Carro, que figura amb el número 10. Aquest camí va quedar tallat per la variant i actualment el molló esmentat queda ran d'aquesta carretera.

Doncs bé, el que volem denunciar és l'estat en què es troba actualment aquest element patrimonial. Tal com es pot veure a la fotografia, algunes pedres de la seva base han desaparegut amb la qual cosa el perill d'esfondrament de tota l'estructura és força elevat. Quina institució se n'hauria d'encarregar, de posar-hi remei, l'Ajuntament, el Consell Comarcal...?

Prop d'aquest molló també hi ha una mulassa en un estat deplorable. Del tema de les mulasses en parlarem en un proper article.

***Nota:** Aquest article s'ha confeccionat amb la informació facilitada pel nostre consoci Vicenç Carbonell.*

El molló de Carro.

La Mulassa.

Direcció: Fernando Gómez,
a l'hostaleria des de 1965

Pelegrí Ballester 19-21
Vilanova i la Geltrú
93 815 62 02

L'EXPERIÈNCIA AL GRUP DE MUNTANYA EN FAMÍLIA DELS FERNÁNDEZ-GRIS

Família Fernández-Gris

Feia temps que buscàvem una manera de caminar per la muntanya tota la família d'una forma que no es convertís en una tortura per a les nostres filles. Les excursions que havíem fet fins aleshores, de vacances pel Pirineu o pels boscos més propers, no havien estat malament, però mancava l'experiència de qui sap fins on pot arribar un menut abans d'haver de carregar-lo a la motxilla portabebés i, sobretot, de la companyia d'altres éssers "de la mateixa espècie" que facin les pujades més suportables.

No recordem exactament com va sorgir la conversa amb la Gemma, que és una gran companya, junt amb tota la seva família, de la Talaia i del Grup de Muntanya en Família, i amb qui aleshores compartíem estones a l'hora de recollir els més petits de l'escola bressol. El fet és que ella ens va parlar de com funcionaven les activitats d'aquest grup i ens va convidar que assistíssim a una de les seves assemblees, i així fer un tast de com i amb qui es preparaven les sortides i la resta d'activitats.

La primera excursió que vàrem fer va ser a la tardor del 2014, quan vam anar a la serra de la Llena. El primer que ens va sobtar va ser l'hora d'arrancada de l'expedició. Amb la canalla petita és difícil aconseguir dormir un diumenge al matí i que no sembli una jornada laboral comuna. Però convertir-nos nosaltres en els promotors a casa d'aquests horaris només pot ser possible si acaba havent-hi una recompensa prou gran...

La Laia i la Paula tenien aleshores dos i quatre anys respectivament. No vam fer l'assegurança anual d'entrada, vam voler fer una sortida de prova, a veure com

responien les nenes. I vam començar l'excursió... amb una pujada impossible! "No ens en sortirem", vam pensar, "posarem d'excusa que les nenes no poden...". Però sí que vam pujar, i tant! I a ritme, que havíem d'arribar a la propera parada de reagrupament abans no s'adormissin esperant-nos. La Paula va poder fer gairebé tota l'excursió a peu, i la Laia tenia un pes prou raonable per fer la travessa ben acomodada a l'esquena. De fet, els moments més crítics per a nosaltres han estat quan la Laia ha defallit en determinats moments d'algunes ascensions i el seu cos ha arribat a unes dimensions que han fet la seva càrrega una dura penitència. I

és que molt sovint aquella panoràmica meravellosa des de determinada talaia, o el màgic moment d'arribar al punt més alt, no són prou al·licient per als més menuts.

En aquella primera excursió ja vam començar a intuir quins eren els aliats de què disposàvem per tal que les nenes caminessin gaudint de la natura. La primera, súper important, la companyia. Normalment comencen les sortides molt enganxades a nosaltres, però a poc a poc es van soltant i van trobant-se amb els seus iguals, altres nens i nenes amb qui, caminant caminant, troben un joc per compartir: els amiguets de la

Talaia. I després, també importantíssim: els contes. Mira que n'hem explicat, de contes, en les excursions! De tot tipus, però els que més els agrada són els inventats. "Què voleu que surti, nenes" "Un drac, una granota... i una bruixa!". I vinga a donar-li al cap, i allargar el conte fins que arribem al cim. "No paris, mama", "espera, filla, que això fa pujada...!".

A més de les sortides dels diumenges, la troballa de participar en el GMeF ens ha ofert la possibilitat de fer tastets d'un munt d'activitats de muntanya (esquí nòrdic, raquetes, curses d'orientació, escalada...), gràcies a la possibilitat de no fer-ho sols, de provar-ho a la vegada amb molts companys i companyes.

A més d'aquestes experiències, voldríem destacar també les estades de cap de setmana i les acampades d'estiu. En aquest tipus d'activitat hem pogut compartir moments de gran qualitat amb la gent de la Talaia: xerrades en dinars i sopars, o tot fent unes birres. Estem molt contents d'estar teixint bones amistats amb famílies amb qui compartir quelcom més que estima a la muntanya i a la natura.

I esperem que aquestes experiències positives calin en les nostres filles. Volem pensar que els estem regalant l'oportunitat de sentir-se part de la natura, de respectar-la i estimar-la. Creiem que amb les vivències al GMeF les nenes van omplint una motxilla de

records bonics a la muntanya amb els seus pares i amics, i això contribuirà a fer que esdevinguin bones persones.

Esperem que caminant i explicant

contes, inventant i pujant muntanyes, puguem seguir fent camí molts anys, i en bona companyia!

A punt de remar al pantà de la Torrassa, en la II Acampada d'Estiu del GMeF. Foto: GMeF

Sortint de Guimerà, a la vall del riu Corb. Foto: Joan Raventós

UNA NOVA SECCIÓ DE LA TALAIA

Francesc Agulló - Secció de Curses de Muntanya i Orientació

Des de fa un parell d'anys, un grup de socis de la Talaia, originaris de diverses seccions i afeccionats a l'atletisme i als raids de muntanya, han tirat endavant la darrera secció de la Talaia. La Secció de Curses de Muntanya i d'Orientació.

La secció està formada per quasi una vintena de socis/es, els quals participen regularment en dos tipus d'activitats ben diferenciades. Les curses d'orientació o també anomenades rogainings i les curses de muntanya. Els socis més antics tindran ben present que l'Agrupació sempre ha estat vinculada directa o indirectament a les curses de muntanya molt abans que arribés la popularitat d'aquesta modalitat d'atletisme, i és que fa molts anys, el primer diumenge

d'octubre, dins de les activitats que es realitzaven a l'Aplec de Tardor de Lurdes, ja s'organitzava una cursa de muntanya, que anomenaven el Cross de la Talaia, que sortia de Vilanova i es dirigia cap a l'ermita de Lurdes, passant per la carretera de l'embassament del Foix i que arribava a Lurdes baixant pel vessant oest de la muntanya, que dona nom a la nostra Agrupació. Aquesta cursa ha estat la precursora de l'actual cursa de muntanya de la Talaia, que cada any aplega centenars d'afeccionats a aquest esport. Per començar a resumir quines activitats duem a terme, abans us faré cinc cèntims del que són les curses d'orientació. Aquesta modalitat de curses té el seu origen en una activitat

d'entrenament militar a Escandinàvia, que des de fa uns quants anys s'ha convertit en un esport que cada vegada té més adeptes.

Les curses d'orientació consisteixen en realitzar un recorregut de muntanya, de forma lliure i sense cap ruta predeterminada, el qual està farcit d'unes balises que els participants han de trobar després de rebre un plànol on les situa. La cursa consisteix en trobar el màxim nombre de balises, sense excedir-se d'un temps predeterminat que l'organització de la cursa decideix. Cada balisa té una puntuació i, normalment, les balises més allunyades i més ben amagades o les situades en llocs amb més dificultat tenen una puntuació

Fotografia del grup a l'entrada de l'entitat, l'abril de 2017. Foto: Secció de Curses.

major. Aquest tipus de curses no només posen a prova la resistència i la velocitat de cada corredor, sinó també l'habilitat en orientar-se a la muntanya mitjançant un plànol i una brúixola, eines que faran servir per localitzar-les. Aquestes curses normalment es fan en equip, i l'equip que aconsegueix el màxim nombre de punts en el temps determinat és el guanyador de la cursa. La secció també té una cursa d'orientació, la Moonlight, que l'any passat es va celebrar el dissabte 22 d'abril amb un gran èxit de participació. L'altre activitat en què participem la colla de la secció són les curses de muntanya, modalitat esportiva que d'uns anys cap aquí està veient incrementat el nombre de practicants ja que és un esport que, a més de permetre conèixer el medi natural que ens envolta, tan sols necessita d'unes sabatilles esportives i de roba còmoda per a practicar-lo. D'aquest tipus de curses n'hi ha de diverses distàncies i modalitats. Aquestes poden ser de curta distància, d'entre uns 6 a 20 km, de mitja distància, o també anomenades maratons, que poden ser d'entre 20 i 50 km, i les anomenades ultra maratons de muntanya, que poden arribar fins als 250 km corrent per muntanya arribant fins als 10.000 metres de desnivell positiu.

També ha afavorit a l'expansió d'aquestes curses el fenomen "Kilian Jornet", que les ha donat a conèixer al gran públic gràcies als èxits assolits i a una generació de grans atletes de muntanya, que han aconseguit situar el nostre país i els nostres atletes de muntanya dins el mapa i calendari de curses de muntanya a nivell internacional. Gràcies a això, el nostre país és un referent mundial en curses de muntanya, amb atletes punters, com poden ser el mediàtic Kilian Jornet, Núria Picas, Emma Roca o l'últim gran talent, el santboià Pau Capell. En Kilian Jornet, sens dubte, s'ha convertit en un referent mundial en aquest tipus de curses, essent el vencedor en diverses edicions de la UTMB (Ultra Trail del Montblanc), que consisteix en donar la volta sencera al massís del Montblanc, una tasca només a l'abast dels atletes més ben preparats del món, a causa de la seva longitud (més de 170 km, amb 10.000 metres de desnivell positiu) i la seva duresa.

Val a dir que en les ultratrails, tan important és la preparació física com la preparació psicològica, dos factors

Cursa de la Talaia 2017. Foto: Secció de Curses.

importants per poder finalitzar una prova d'aquesta mena amb èxit, ja que acostumen a durar moltes hores i fins i tot dies i els corredors hauran de vèncer tant la fatiga com la son. Amb això vull dir que tan sols el fet d'acabar una cursa d'aquesta mena ja és tot un èxit personal. Potser per això ens agrada tant córrer per muntanya, ja que la majoria de nosaltres no correm per guanyar, sinó contra nosaltres mateixos i per assaborir la bona sensació de plantejar-se un repte i després d'hores de treball, aconseguir-lo.

No sé si és per aquesta raó o perquè som uns addictes a les endorfines, però el que sí que és veritat és que la majoria de corredors, un cop hem tastat les curses de muntanya, pràcticament hem deixat el circuit de mitges maratons i curses de llarga distància, ja que córrer entre boscos, corriols, tarteres, cims i valls, és una sensació de llibertat difícilment comparable amb cap altra modalitat dins el món de l'atletisme.

Amb tot això, des de la secció de curses de muntanya ja podem dir que hem

començat un projecte que té com a objectiu agrupar tots els amants del Trail Running de l'Agrupació i ser un incentiu per sortir a entrenar amb l'objectiu marcat de sortir a fer curses, cadascú al seu nivell i amb els seus propis objectius, per tal de gaudir de la muntanya d'una forma diferent. Des de l'inici de la secció hem posat en marxa un bloc (<https://talaiacursesdemuntanya.blogspot.com.es/>) en el qual podreu fer el seguiment de les activitats que duem a terme des de fa uns mesos, ja que estem registrant totes les sortides i participacions dels membres de la secció per tal que quedin reflectides.

Fins ara, entre tots els diferents components hem fet més de 1.600 km en competició i prop de 57.000 metres de desnivell positiu, entre totes les competicions que hem realitzat. Una de les últimes activitats en què estem participant és la Lliga de Curses de Muntanya Gran Penedès, la qual, gràcies a uns quants cracks que tenim, en el moment d'escriure aquest article ens han portat a la segona posició del rànquing per equips (<http://corremperlaterra.cat/lliga/web/lligaequips/>); i que, tenint en compte que som una secció que pràcticament està començant a donar les seves primeres passes, ens omple d'alegria.

Així doncs, si sou amants de l'atletisme, amants de la muntanya i soci o amic de la Talaia, ja sabeu que teniu una secció oberta a gent de qualsevol edat per fer una activitat de muntanya que de ben segur us omplirà de d'alegria i satisfacció, sigui quin sigui el vostre objectiu a les curses.

Tot a punt per començar la pràctica de recerca de víctimes d'allaus.

FORMACIÓ I ENTRENAMENT PER REDUIR ELS RISCOS

Text: Jordi Lleó. Fotografies: Arcadi Pejoan i Marga Carbonell

- Les seccions d'Esquí i Muntanya realitzen un curs per practicar tècniques de seguretat
- Progresió segura, autodetenció i tècniques de rescat van ser alguns dels continguts

“Un bon alpinista ha de desenvolupar l'instint de supervivència amb la mateixa atenció amb què perfecciona la seva tècnica. És indubtable que a la muntanya no existeix seguretat absoluta ni existeix cap mitjà per prevenir els perills objectius, ni cap ciència de seguretat”, són les paraules de Reinhold Messner, un dels més grans alpinistes de la història. Aquesta reflexió, gairebé teòrica, serveix per

indicar una premissa bàsica sobre la seguretat a la muntanya: només podem intentar reduir al màxim els perills. Per tant, la formació passa a ser un aspecte clau en la prevenció i per poder deixar en residuals els riscos imponderables que provoca la natura. Entrellaçats amb aquests perills objectius que apuntava Messner, també operen els perills subjectius, els relatius als comportaments, les

percepcions i les decisions, que en les nostres mans està eradicar-los al màxim. Es tracta d'evitar l'alliçonament no desitjat i dolorós d'un succés.

Precisament aquest era l'objectiu del Curs de Tècniques de Progresió i Seguretat en Terreny Nevat, que el dia 26 de març de 2017 van realitzar les seccions de Muntanya i d'Esquí de Muntanya de l'A.E. Talaia al voltant de

Tot el grup que va assistir al curs formatiu.

Practicant tècniques de progressió.

les pistes d'esquí del Port del Comte. Una formació elemental impartida pels guies de muntanya Ramon Camacho i Eva Mondéjar a un grup de 16 persones que s'iniciaven en la pràctica de l'alta muntanya, però també per refrescar coneixements i maniobres per als més iniciats. En el curs es van treballar tècniques de progressió en terreny nevat amb piolet, grampons i raquetes, l'elecció de l'itinerari en funció de les zones més segures, pràctiques d'autodetenció amb piolet i sense, l'ús de l'ARVA i les tècniques de rescat.

Retardar un dia l'activitat no només va ser un encert, sinó que també va servir com a primera lliçó sobre la presa de decisions. Planificar l'activitat i consultar la informació de les condicions nivològiques i meteorològiques avui en dia resulta molt assumible amb la quantitat d'eines de consulta. Diferents aplicacions i llocs web faciliten el precís

coneixement de la zona tant a nivell cartogràfic, d'orientació, meteorològic i de localització en cas d'un incident. En el cas que ens ocupa, la previsió de fortes precipitacions a la zona del Port del Comte es va complir pel dia assenyalat pel curs. Per a l'endemà les condicions apuntaven a òptimes, però a més vam tenir el regal de fer les pràctiques en un ambient primaveral i un terreny acabat de nevar amb un bon gruix de neu verge. Un context ideal per fer les maniobres de progressió amb raquetes, però no tant per a l'activitat amb grampons. Així que els alumnes ens vam haver d'arromangar per convertir un petit tram d'un llom en un espai de neu dura, per poder treballar la marxa amb grampons i piolet en un pendent, i les tècniques d'autodetenció. Una bona situació per comprovar que a l'activitat amb neu cal portar tot l'equip necessari, tant de roba com material tècnic, inclosa una pala.

En un número de la revista Vèrtex podem llegir una entrevista al prestigiós guia i alpinista d'alta muntanya Hervé Barmasse en què conclou que "l'entrenament i la formació poden fer canviar la mida d'una muntanya". Una sentència perfectament vàlida també en la reducció de la dimensió dels riscos. Les persistents indicacions dels nostres guies Ramon Camacho i Eva Mondéjar en perfeccionar unes maniobres d'autodetenció van servir per evidenciar la necessitat d'un entrenament en matèria de seguretat. Són unes maniobres senzilles en la teoria però no tant a la pràctica. Només amb un reiterat entrenament es poden mecanitzar uns moviments que en un cas de necessitat real s'han de realitzar en un mínim marge de reacció, en condicions imprevistes i de molt d'estrès, però que ens poden salvar la vida. Flanquejar, baixar o pujar per un fort pendent glaçat requereix bona tècnica, però la solvència serà major si se sap què fer si es cau. Així s'evita part de la percepció de risc per poder concentrar-se en la tècnica d'ascensió. De les ensenyances del curs també es desprèn que aquest entrenament no només és individual. Si una cosa ha de quedar clara és que bona part dels riscos es poden reduir si se surt en grup, però llavors es presenten altres complicacions en la presa de decisions. El col·lectiu que ha d'anomenar un líder experimentat i amb poder jeràrquic. Un grup en què cadascú ha de saber com reaccionar en el cas d'un incident, que ha de tenir clars els tres passos bàsics: Protegir, Avisar i Socórrer, fàcilment recordables amb les sigles PAS. Un entrenament clau també per salvar vides de companys, per exemple, sepultats en un cas d'allau. El coneixement i entrenament amb els dispositius ARVA, Aparell de Recerca de Víctimes d'Allaus (darrerament coneguts com DVA, Detector de Víctimes d'Allaus) és vital per a la detecció i rescat de les víctimes en què no es disposa més que uns 20 minuts per evitar morts per asfíxia. Aquestes maniobres van ocupar també gran part de la formació i entrenament al Port del Comte.

En conclusió, la formació i l'entrenament poden salvar-nos la vida a la muntanya. En gran mesura, la millor prevenció comença pel coneixement de les nostres capacitats i limitacions. No permetem que el risc sigui un estímul per anar a les muntanyes.

LA CONSCIÈNCIA D'UNS CAMINS...

Antoni Ordovàs - Abril 2017

Freqüentar els espais naturals, les muntanyes d'ací i les d'enllà en fer anar la passa poden deixar-te el ressòl d'unes coneixences considerades com un encert en l'alenar del viure. Quantes trobades en estar a punt de pujar, a corre-cuita, a dalt d'un tren! La puntualitat dels companys-es, una virtut de cortesia envers els altres... no la del tren. Aquells vagons amb seients de barrots de fusta, motxilles damunt, la carmanyola i l'oli lliscós tacant el preuat equip... Fum, carbonissa filtrant-se per unes finestres que es podien accionar amunt i avall a gust de l'usuari, i tal vegada servien en alguna ocasió, quan el comboi, en aturar-se a l'andana, si venia a vessar de passatgers, s'oferia com una

espitllera vulnerable per 'assaltar' el vagó i poder aconseguir un lloc per al grup. Recordem les plataformes que enllaçaven les unitats amb unes planxes, al sòl, movent-se com a sinistre cisalla amenaçant la passa i els peus. Citar l'espai del vàter, lavabos i el seu entorn de colors i pixum era una visió dantesca.

L'últim d'aquests trens que férem servir en realitzar una excursió de dos dies, a finals de maig del 1966, a dalt del "Pica" (Picamoixons), dos quilòmetres abans d'arribar a Montblanc, la caldera digué prou i s'aturà fins a la matinada, que el vingueren a rescatar. La colla que hi participàvem, 14 o 15 companys-es de l'Agrupació, encetàrem la caminada, ran de la via, ja de nit, fins a la capital

de la Conca. D'allí estant seguirem per costerut sender fins a l'ermita de Sant Joan, que aleshores encara s'havia de restaurar, un bon abríc, un bivac confortable amb sostre de balma per passar-hi la nit. A la construcció encara s'observaven làpides d'algun soterrament de renom. Un recinte històric on deien que hi havia estat de religiosa Elionor, germana de Jaume d'Urgell, el Dissortat, personatge que deuria estar prou observada pels opositors del seu germà. Aquest grup de la Talaia, del qual també formava part en Pere Camarós, llavors el seu president, l'endemà plantarien les tendes a la Mola d'Estat, (1.126 m alt) un dels cors de les muntanyes de Prades.

Acampada a la Mola d'Estat, en una nit freda del desembre de 1958. Foto: Josep Claveria

Mola d'Estat (1.126 m) el desembre de 1958.
Foto: Josep Claveria

La cadència del comú excursionista, alegre, mesurat, assumia provades dificultats per gaudir d'hores de llibertat al marge d'imposicions foranes. El contacte amb un paisatge, uns nous horitzons et deixaven meravellat. Sigui dit que en alguna temporada no podien reunir-se més de tres persones, era impossible imposar tal precepte dins d'aquells trens tronats. La mítica línia de Puigcerdà n'era un exemple. Una comunicació que tocava una frontera, els Pirineus... En la sortida des de la capital aquells vagons bullien de joventut, i també de més grans, la majoria membres afiliats a Clubs, Centres de muntanya... Nosaltres, poca gent encara, no disposàvem de l'aixopluc d'una entitat. El fenomen de sortir a la muntanya, començat a finals del s. XIX i el primer trienni del XX, fou decisiu per impulsar iniciatives de caire social, cultural, esportiu. L'associacionisme fou una força que aglutinà unes generacions empenyent idees, coneixements vers una comunitat.

Pel maig de 1958, el Club Esquí Puigmal va programar la XXII 'Marcha Excursionista de Regularidad de Cataluña' (llavors 'bajo el Patrocinio de la Federación Española de Montañismo'). Aquell any la Talaia era la tercera vegada que hi participava, en dita prova, aquest cop amb 12 equips. El diumenge dia 18, de bon matí, la Renfe havia disposat per al transport dels marxadors, 354 equips, organitzadors, etc. prop de 1.500 excursionistes, uns trens especials que els haurien de dur de Barcelona (estació del Nord) a Planols (vall de Ribes), punt de Sortida de la Marxa. Per raons de feina, horaris, no podia sortir més aviat des de Vilanova i, cap al tard del dissabte vaig fer cap a la capital i em vaig adreçar just a l'estatge social

del Club Esquí Puigmal, ronda de Sant Antoni. En exposar la meua situació, aquells bons companys de motxilla van acollir-me amb el caliu del "gremi", assignant-me un espai per jeure en el "quarto del material" i passar-hi el que restava de la nit, ja que a punt d'alba viatjaríem amb els trens especials i a les 8 del matí seríem a Planols.

Envoltat d'esquís, cordes, tendes, piolets, un fabulós entorn, enclotat dins del meu "sac" mentre cercava la son, sentia uns murmurs en la sala del costat on els 5 o 6 membres de l'organització, potser els més responsables, enllestien els darrers detalls de la MARXA. Per primera vegada es faria servir la ràdio, receptors portàtils per comunicar en directe. Uns socis que amb neguit puntualitzaven un compromís on el mapa duia el lema "La Marxa MÁS antigua organizada por

la Entidad MÁS joven". El 'Puigmal' era només quatre anys més antiga que la TALAIA. Una feinada d'aquells joves, persones desaparebudes que acunaven una acurada feina emprant el seu temps generós d'honestetat, sense més guany que el plaer que suposà per als marxadors l'assoliment del control 'D' situat al cim del Costa Pubilla (2.045 m alt) i, al mateix temps, deixar el nom del seu Club en alta consideració. Un comport com el de tants afers en l'anonimat fan que l'oreig que inhalem sigui més respirable. La contra respecte els escàndols de cobdícies de tota mena que els medis de comunicació esventen a totes hores, causen indignació o així mateix generen tristor.

En aquesta Marxa el meu company d'equip era en Josep Blanes. El 1964, el mateix club faria pujar la Marxa al

XXII Marxa Excursionista de Regularitat de Catalunya, el 18 de maig de 1958, prop del Costa Pubilla. Foto: J. Aparici

Els marxadors arribant al control D, al cim del Costa Pubilla (2.045 m). Foto: Arxiu Talaia

cim del Puigmal, l'any que la Talaia organitzava la seva VI Marxa Social per Descripció Per aquelles dates l'Agrupació va acollir també en el seu estatge del carrer Anselm Clavé algun equip forà vingut a última hora.

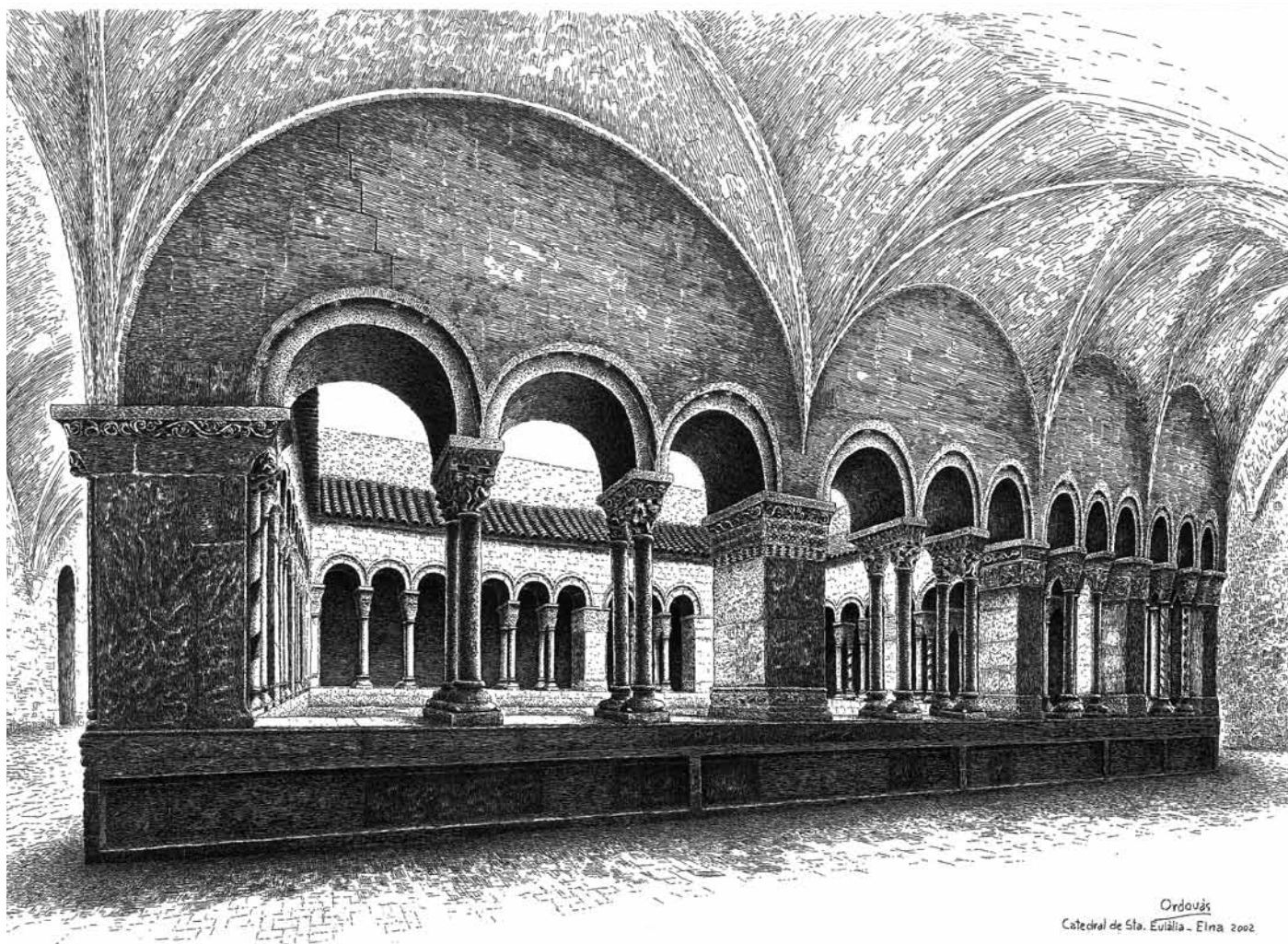
El temps no passa endebades. Actualment anar a la muntanya és gairebé assequible a tothom. Desplaçaments, equip, formació en curssets per qui temptegi l'escalada o l'espeleologia. La promoció dels anomenats esports d'aventura, raids... Els grans cims sempre han estat una aventura que la pot accentuar una "meteo" adversa, que s'havia de viure agosaradament per sortir-se'n.

Sempre resta el recórrer als amables i vells camins de sempre on a cada sortida t'hi trobes una singular mostra del passat o recent practicant un aprenentatge de mai acabar... Passejades on la història apresada a peu de camí, desgranant els significats de cada lloc, rondant per Rià, enllà de la Catalunya Nord on sempre surt la remor o la certesa que d'ací el "Pelós" va començar a bastir el Casal Comtal... Més cap a l'oest, Toluges,

entre la capital del Rosselló i Elna, on fa mil anys ja es parlava de Pau i Treva... I els faldars del Taga, on es recolza Ripoll i el seu temple amb portalada impressionant. Un cèlebre "scriptòrium" il·luminava uns segles de foscors de l'època. El Montserrat místic fundat al principi del segon mil·lenni. La Barcinona Comtal, amb el Consell de Cent, o el Palau Major i el seu Tinell, on els reis parlaven en català. Molt prop, tocant el mar, unes drassanes que criden als quatre vents la potència marítima d'aquelles edats, expandint el comerç, conquestes i aventures al Mare Nostrum. A Poblet impressiona el conjunt monumental que acull les cendres d'uns reis que regien, legislaven (les Corts), pactaven en els camps de la guerra i de la pau. Aquest seguiment, que tothom pot efectuar al seu aire, 'l'Excursionisme' ja fa més de cent anys que ho va "redescobrir" i poder definir que aquest territori ha estat, és una Nació en tots els sentits. La història és la que és i rau en el sentir d'un poble a voltes somort, després de daltabaixos que giravolten episodis d'amarg recordar. Reconduint l'argument vers

la importància de les entitats que emmotllen les activitats de cara a la muntanya, un austríac, en Lluís Trenker, alpinista, esquiador, escriptor, divulgador de les muntanyes del Tirol, fa 80 o 90 anys va fer sentir el seu decàleg de l'excursionista, el qual, el "novè", exposa: "Guarda l'honor del teu Centre, no solament del Centre, l'escut del qual portes, sinó l'honor de tota la Comunitat que et va encaminar a les muntanyes, la que serveix a un gran ideal i no a la teva comoditat, la que treballa per a la generalitat. El sol fet de pertànyer-hi ja constitueix un honor. Estigues orgullós d'ésser un membre d'aquest cos, i de poder conservar i regir aquesta possessió. I també el pots honorar i pots descobrir davant dels que han creat, que t'han creat això, els precursors, els mestres que en altre temps petjaren el primer camí del cim i els homes que posaren la darrera pedra en l'edifici de la conquesta de les muntanyes."

I s'acaba amb el "desè" manament: -"No profanis les muntanyes amb l'afany de batre rècords. Cerca la seva ànima"-.

ITURAT BICICLETES

Víctor Iturat

Reparació - Venda - Accessoris - Mantatge

C. del Jardí, 42 - Vilanova i la Geltrú

Tel. 93 893 28 15

Clínica Dental Solé

Ens especialitzem en el teu somriure *

Av. Balmes 30, 1r

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 93 815 26 41

CASA ROSET
des de 1934

Lampisteria

Aigua

Electricitat

Gas

Climatització

Energies alternatives

Carrer del Recreo 65

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 938 936 011

casarosetsa@casaroset.com

Farmàcia JORBA

Carrer d'Olèrdola 39

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 93 815 63 46

farmaciajorba@cofb.net

Centre Fuji

Laboratoris

Fotogràfics

Revelat 1 hora

Ampliacions murals en 24 hores

Av. de Francesc Macià 81

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 93 815 83 27

AUTOCARS VENDRELL

Taxis - Minibuses

Autocars

Telèfon 938 922 544

info@autocarsvendrell.com

www.autocarsvendrell.com

Xurreria

Trifón

Rambla Principal 79

Vilanova i la Geltrú

NOUCLIMA

serveis integrals de climatització

Av. del Garraf 27

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 93 893 19 72

Els molins de Vilanova - 1979

ELS MOLINS DE VILANOVA

IMATGES COMPARADES

[Consell de Redacció](#)

Com bé recordaran els socis i sòcies de la nostra agrupació i lectors en general de la Revista, en el marc de les activitats socials del mes de març de 2015 i amb motiu d'escaure's el 25è aniversari de la mort d'en Joan Virella i Bloda, es va organitzar una mostra de fotografies sota el nom Exposició Homenatge a Joan Virella, Un Penedès poc conegut, 36 anys després. Aquesta mostra recollia una trentena de fotografies realitzades per en Joan Virella i seleccionades entre prop d'un centenar de fotos del mateix autor que havien servit de base per a una exposició itinerant que duia per nom Un Penedès poc conegut, muntada per la secció de Geografia de l'Institut d'Estudis Penedesencs l'estiu de 1979. Es tractava d'un valuós recull de més

d'un centenar d'espais penedesencs en fotografia en blanc i negre, un magnífic patrimoni fixat gràcies a la càmera fotogràfica d'aquell gran coneixedor i enamorat del Penedès que fou el nostre consoci i també actiu consoci de l'IEP. Aquelles fotos havien estat dipositades a la seu de l'IEP en acabar-se l'exposició itinerant i més endavant foren cedides a la nostra Agrupació.

Quant a la nostra Exposició Homenatge celebrada el març de 2015, és a dir, 36 anys després de la que havia muntat l'IEP amb caràcter itinerant, el nostre objectiu havia estat retornar a l'indret que es mostrava i tornar a fer la fotografia intentant obtenir la mateixa imatge amb la màxima fidelitat possible, buscant el punt i angle si no

el mateix el més aproximat que havia cercat l'autor, en Joan Virella, la qual cosa no resultà gaire fàcil d'aconseguir i en alguns casos ja del tot impossible pel pas de tants anys transcorreguts; això sí, l'objectiu i l'intent van ser apassionants.

Apartir d'aquesta Revista ens proposem anar-vos presentant o fer-vos memòria d'algunes d'aquelles fotos exposades, les originals, en blanc i negre i no sabem en quines dates exactes però sempre abans de l'estiu del 1979, i al seu costat les mateixes imatges (o aproximades) en color, efectuades poc abans del març de 2015 per membres de la Secció de Cultura encarregats de l'exposició, amb l'ànim de copsar la similitud o canvis importants produïts

per diferents factors a través dels anys transcorreguts. Es buscava la imatge d'aquell moment pretèrit i la que podem veure avui dia, o el que en queda...

Entre el més d'un centenar de fotos de la diversitat d'espais penedesencs que s'havien mostrat en aquella exposició itinerant de l'IEP, dins l'apartat: **Molins fluvials i de vent**. Els Molins de Vilanova (A ponent del terme de Vilanova i la Geltrú, en Joan Virella havia presentat aquesta foto acompanyada del següent comentari, que reproduïm:

«A la part del litoral del Garraf i Baix Penedès es conserven les cilíndriques torres de diversos molins de vent que, a diferència dels riberencs que utilitzaven la força hidràulica, empraven l'energia eòlica. Es diu que, a diferència dels del riu, els de vent eren poc rendibles i tingueren una curta durada. Aquest parell encara s'aguanten a la part de ponent de Vilanova i la Geltrú.»

A la foto en color actualitzada a principis de 2005, la transformació d'aquell indret dins el sector de ponent del terme de Vilanova és més que evident. A continuació afegim un extracte de la informació que el nostre consoci Vicenç Carbonell Virella, molt versat en aquests temes, n'ha donat en més d'una ocasió, concretament en una Conferència Audiovisual sobre les «Masies de Vilanova» celebrada a

l'entitat el març de 2011 dins l'activitat setmanal dels Divendres Culturals, i en els relats d'algunes Caminades Populars que han resseguit aquests paratges.

Els 'Dos Molins', nom amb què es coneixen les dues torres cilíndriques, estan situats a migdia del camí vell o carretera de Cubelles, damunt la carena de la serra de Santa Llúcia, en una distància entre ells d'uns 50 metres. Abans els unia amb el citat camí de Cubelles un fressat camí avui dia abandonat. Mesuren uns tres metres d'interior, parets d'uns 1,30 metres de gruix i alçada d'uns 12 metres. Hi ha qui afirmava que eren torres de defensa habilitades per a molí, però aquesta utilització fortificada no s'ha trobat documentada. Pel mig dels dos molins hi passava el camí moliner, que l'any 1569 es documenta com «lo Camí Moliner ab lo qual se va de Vilanova al molí de Sant Pere», que era un molí hidràulic de la riera de Cubelles. Aleshores els molins de vent encara no devien existir. Se suposa que els dos molins podrien ser del primer quart del segle XVII, igual que altres molins edificats en diferents barriades de Vilanova. Els molins de vent escurçaven la distància per anar a moldre, ja que fins aleshores s'havia d'arribar als molins hidràulics de la riera de Cubelles.

En el cadastre del 1739 es té la primera referència dels 'dos molins' de què parlem: «Molí de dalt, en el «Mig Camí» (de Cubelles), Molí de baix, en el «Recó de Sta. Llúcia», la qual cosa indica que el camí moliner feia de partió de dues partides, que s'unificaren al segle XIX en una: la partida dels Molins de Vent. La denominació «Dos Molins» només es troba en alguns documents de principis del s. XX, al mateix temps que també es podia llegir: «Racó de Sta. Llúcia, Molins de Vent ó Canta Perdius». Actualment formen part de la urbanització de l'Aragai, en la cruïlla de l'avinguda d'aquest nom amb el carrer dels Estornells, que passa entremig dels dos molins, i pel carrer de la Cadenera en direcció a ponent desemboca a la nova ronda d'Amèrica.

El **molí de dalt** fou de la família d'Artur Ferret Plana, el qual, damunt les restes de la casa del moliner hi va construir un habitatge de temporada. A pesar de l'antigor encara conserva avui dia un estat força acceptable.

El **molí del cantó de baix** el recordem durant una colla d'anys en un aspecte molt enrunat i sense teulada, però en urbanitzar-se l'Aragai vers ponent, cap a l'any 2003 el propietari d'una nova construcció va tenir cura de restaurar-lo i ara el podem veure en l'aspecte actual.

Els molins de Vilanova - 2015

ESCALADA QUATRE ANYS D'EXTRAESCOLARS D'ESCALADA AL MAE

Escalar pot semblar una activitat agosarada i perillosa per als nens si ho mirem des d'un punt de vista d'activitat de risc. Per altre costat, al realitzar l'activitat en una instal·lació artificial preparada perquè hi practiquin escalada persones de totes les edats que tinguin un nivell físic normal, permet també que els infants puguin aprofitar aquest recurs per a la seva formació física i personal.

L'escalada no només dóna força, també reforça l'actitud mental i augmenta el sentit de l'equilibri, la biomecànica dels moviments ajuda a la bona motricitat corporal i és un esport recomanat per especialistes de psicomotricitat, fisioterapeutes i osteòpates com a teràpia davant d'algunes patologies. Quan ja fa quatre anys que vàrem iniciar aquesta activitat, podem afirmar que és molt ben rebuda pels nens que cada curs hi participen, que gaudeixen de l'espai i dels companys, de les instruccions del monitor i s'esforcen per anar superant cada pas al rocòdrom.

Per als nens i nenes és un joc que requereix molta concentració i, poc a poc, tot avançant per cada presa, millora el seu esperit de superació i es nota la satisfacció després d'haver

aconseguit un objectiu.

També al fer treball amb corda aprenen que, com en tots els esports, s'ha de tenir cura de la seguretat i a ser solidaris i treballar en equip, s'ajuden en els diferents exercicis i s'animen entre ells per superar poc a poc cada pas del rocòdrom. Aprenen els nusos i a observar al company que els faci bé, que tot estigui al seu lloc i que tot element de seguretat estigui ben col·locat.

Ahora que treballen la condició física, també els fem conèixer l'esperit excursionista de la nostra entitat, els fem participants de la nostra filosofia i les necessitats de conservar el medi en què potser algun dia realitzaran aquest esport a la roca natural, de procurar mantenir l'ordre i tenir cura dels espais i el respecte per l'entorn, per la fauna i la natura en general.

Aquest volem que sigui un primer pas perquè molts nens i nenes entre 4 i 12 anys puguin divertir-se i fer els primers passos en l'escalada per després, si volen, seguir practicant al MAE o iniciar una etapa amb activitats diferents en el Grup de Muntanya en Família o el Grup de Joves o altres seccions de la nostra entitat.

Grimpant pel búlder del MAE. Foto: MAE.

Mur Artificial d'Escalada (MAE)

Si amb aquesta activitat per als nens i nenes aconseguim que ho passin molt bé ens donem per satisfets, i si les coses que aprenen els serveixen per millorar en qualsevol aspecte i se senten feliços de compartir amb nosaltres el que més ens agrada, l'escalada, no ens queda altra cosa que esperar que segueixin amb nosaltres i animar els pares a venir també a provar-ho, que és molt divertit.

PARET DE LA FALCONERA VIA AINA

Àngel Vedo - Maig 2017

L'any passat vàrem fer una bona campanya a la paret del Garraf descobrint moltes vies antigues i gaudint de xapes i claus rovellats, una aventura.

Amb l'artista de la Falconera, el HK o Alvarito, gran coneixedor de la paret (ha obert diverses vies i coneix tots els racons) i jo, vàrem quedar per obrir una nova via dedicada a la meva fillola, l'Aina. Vàrem trobar una línia nova a la gran cova de l'avenc de la Falconera, vàrem començar per la via "Mar de Sostres" (oberta per ell) i vàrem continuar pel gran sostre.

Una tirada molt ferma i amb molta "adrenalina"... Uns quants ploms, tascons petits, un 'Friend' del n. 4, i a mi em cau una gran llastra en intentar posar un pitó, amb la mala sort que cau sobre la corda estàtica, que queda partida per tres llocs. Un 'parabolt' per sortir del sostre i ens queda un llarg molt guapo. Ja tenim el 1r llarg.

Tornem a la via i el HK obre un llarg amb molta "adrenalina" per la mala qualitat de la pedra i la seva dificultat. Deixem passar les festes de Nadal i tornem a la via. Ens acompanya l'Uri. Muntem una bona reunió i el HK fa el 3r llarg, surt amb lliure i a gaudir. És un llarg molt maco.

El 4t llarg l'obro jo. Unes plaques i després un desplom a base de 'Friends' de tots els colors, una altra placa i... Cim!

Dono les gràcies al HK i a l'Uri per ajudar-me a obrir aquesta via dedicada a la meva fillola, la princeseta... la via AINA. Ens ha quedat una via molt maca tocant al Mediterrani.

Salut i tàpia, sambarinait!

L'Àngel obrint via. Foto: Àngel Vedo

Penya Segat la Falconera (Garraf)
Via Aina A2+/V+ 115m (Sud)
oberta el 27 de diciembre de 2016 en 3 ataques
por Alvar Archilla, Oriol Alvarez y Angel Vedo
(GEAM-TALAIA)

L 1 30 m A2+
(2 clavos, 1 plomo i
1 tascon en via)
L 2 25 m V+
L 3 20 m V
L 4 40 m A2/V

Material
10 clavos variados
juego de tascones
y muchos Friends
hasta el número 5

Reuniones equipadas
3 bolts+xapa inox.

Selfie de David Palmada 'Pelut'

SAMBARIIII!!!!!!

Pelut

SAAAAAMMM!!!! Qui no ha sentit mai aquest crit per les nostres parets? Doncs, sí amics, aquest que crida fort és l'Angelito.

L'Àngel Vedo, per a aquells que no el coneixeu, per a mi, el mestre Sambari. Deixeu-me dir-vos quatre cosetes del meu amic: realment em sento afortunat de poder compartir l'altre extrem de la corda amb un dels grans del nostre país.

A l'Àngel, quan es posa els gats i es lliga la corda, li canvia l'expressió de la cara. Actualment escala com si no hi hagués un demà, sense por de res, sense por de caure, sense queixes ni males paraules, simplement gaudint al màxim d'allò que el fa feliç i el retroalimenta per seguir lluitant cada dia amb més força. se senten feliços de compartir amb nosaltres el que més ens agrada, l'escalada, no ens queda altra cosa que esperar que segueixin amb nosaltres i animar els pares a venir també a provar-ho, que és molt divertit.

Sí, amics, l'Àngel és un valent, un dels escaladors més forts de Vilanova.

Realment no conec ningú així amb aquesta enteresa i saber estar; a tots els meus amics que em pregunten sempre com està l'Àngel els explico el mateix. Em costa entendre i assimilar aquesta actitud, he intentat seguir-lo, intento llevar-me al matí i no queixar-me de res, ni del mal de genolls ni d'esquena, simplement intentar pensar en la pròxima via que obrirem, em costa... És clar, potser em descuido de dir-vos alguna cosa... alguna cosa que en el seu moment era important però ara ja no... i és que el destí va voler posar a prova al "MASTER SAMBARI" enviant-li un llarg d'A4 molt dur anomenat càncer. Molts de nosaltres haguéssim rapelat o abandonat la via, però el 'master' NO!, MAI! Al contrari, com ha fet sempre en les seves escalades, ha mirat de prop el llarg i ha pujat "LEGALMENT" amb alguna caiguda o altra, però encadenant-lo tot de dalt a baix, i sí amics, ni una sola queixa, ni una sola paraula dolenta, simplement clau rere clau. Se m'omplen els ulls d'emoció escrivint aquestes quatre

ratlles perquè realment sé que és una persona especial, una persona que m'ha ensenyat que la vida és per gaudir-ne al màxim, passi el que passi. Una persona que estima amb bogeria la seva "Diabla Rubia", per a mi una segona mare, "la Rosa". Podria estar escrivint hores i hores sobre el 'Master' i la Rosa, però no cal...

Només volia compartir amb vosaltres quatre ratlles d'emoció i dir-vos que sou uns afortunats de tenir-los entre vosaltres, estimeu-los i xaleu al màxim amb ells com faig jo i penso seguir fent, ja que encara tenim molta feina pendent.

Àngel: t'aprecio, t'estimo i t'admiro. Encara que a mi no m'agradí gaire, per les parets tu no deixis de cridar mai SAMBARI!!!

Rosa: guapa, simpàtica, no deixis mai de vigilar el màster de prop perquè 'de fijo' que es descuida alguna pastilla.

Gràcies per fer-me tan feliç!!!!
SAAAAAMMMMM!!!!!!

TEIXITS
La Rosa
CASA FUNDADA EL 1952

**Confia en nosaltres
Dóna sentit a la teva llar**

Plaça de la Vila 12
Vilanova i la Geltrú
C. de Sant Joan 5
Vilafranca del Penedès

tela
.cat
TEIXITS BAIG
des de 1956

**A Teixits Baig hi trobaràs
tot tipus de teles a metres**

C. de l'Aigua, 98 - Vilanova i la Geltrú - www.tela.cat - 93 116 79 93 - info@tela.cat

Condis
SUPERMERCATS

Mar Blau

**Supermercats i peixateries
Qualitat i servei**

Sabem el que fem

Dr. Zamenhof 28, Vilanova i la Geltrú
Passeig Marítim 259, Segur de Calafell

VIA PEDALATOR A ROCA REGINA

Àngel Vedo - Maig 2017

Ja feia temps que al meu amic David Palmada (Pelut) li rondava pel cap la idea. Tot obrint la Sambari Tugueder ja m'ho comentava: -Angelito, obrirem una via pels sostres de Roca Regina-. Passats uns dies, em porta una bossa de burins i em diu: 'Són per obrir la via dels sostres'.

Passa el temps i, coneixent el meu amic, que no para mai i no saps mai on està, em truca un dia i em comenta que ja ha començat la via amb l'Oriol. Passen alguns dies penjats a les hamaques i superen els desploms i el gran sostre... Artesania pura i molt de pati.

Quedem un dia i anem a picar per acabar la via, que té un gran pati i uns llargs molt laboriosos amb moltes maniobres amb el material i les cordes. Ens ha quedat una via molt maca i laboriosa ja que els passos són llargs i de moltes "molles", molt atlètics. Baixem tot el material ben carregats amb els 'petates a tope', però molt contents. Una altra via a Roca Regina, la paret dels meus desamors i angoixes... Grans dies en aquesta tàpia!

La vigília de Nadal tornem a la paret per escalar tota la via i fer la 1a integral. Començo jo fins al peu del gran sostre i després continua el Pelut, fa el sostre i el desplom i ens anem alternant.

La via desploma molt i en superar el gran sostre em trobo malament; malgrat tot em recupero i continuem fins al cim i baixem ja de nit. Una gran via d'artificial per introduir-se en la pràctica dels estreps amb desploms i sostres atlètics.

Contents i cansats tornem cap a casa. Allà ens espera la família per celebrar la Nit de Nadal i cantar 'los pastores'...

Escalar amb el meu amic Pelut sempre és un luxe per com em cuida a la paret; sempre m'ho passo bé amb ell i sempre tinc coses per aprendre al seu costat. Gràcies, Pelut, per comptar amb mi en aquestes mogudes.

Salut i tàpia, sambarinait!

Pedalator WALL 305 m A3e IV⁰

Via oberta per David Palmada Pelut, Oriol Fabré Uri i Àngel Vedo Angelito (acabada el 18-XII-2015)

Itinerari amb molt ambient ideal per disfrutar d'una bona pedalada amb essència dels 80 Acrobàtic Climb. Equipada amb burins sense xapes, parabolts, pitons i ponts de roca. Dur 20 xapes recup i joc de Totems.

TOMB PER LES MUNTANYES DE PRADES

[11 etapes; novembre 2015 – desembre 2016]

Agustí Poch

1a etapa. Tot el grup a Prades. Foto: Neus Gallofré

Per la llei del pèndol, després de travessar les planúries de l'Empordà en fer les últimes etapes de la Ruta del Ter, tocava continuar amb una opció una mica més accidentada. És per això que, en triar quina seria la continuació de la Ruta del Ter, vàrem optar per fer un recorregut per les muntanyes de Prades prenent com a base l'itinerari del Brogit de la Vall.

El Brogit de la Vall és un itinerari circular d'uns 65 km que transcorre per la vall del riu Brugent i que segons els seus promotors es pot fer en quatre etapes (Capafonts – Els Cogullons – La Riba – Mont-ral – Capafonts).

Nosaltres adaptàrem i ampliàrem aquest recorregut mantenint, més o

menys, la circularitat del traçat però començant i acabant a la vila de Prades. La modificació més important fou que una vegada arribats al Picorandan, en comptes d'anar directament cap a Prades, tal com fa el Brogit de la Vall, anàrem a fer un tomb cap a la Febró, l'Arbolí i Siurana.

Per tal de fer aquesta adaptació es van aprofitar alguns trams dels PR's i GR's per passen per la zona i també part del Camí Natural de les Muntanyes de Prades. Cal fer notar que la planificació de les etapes va venir molt condicionada per l'accessibilitat dels autocars als seus punts d'inici i final i que en algun cas, a causa de les adversitats meteorològiques, es va haver de modificar la previsió original.

Finalment, el recorregut, que es va fer entre el novembre de 2015 i el desembre de 2016, fou d'uns 125 km repartits en 11 etapes amb una mitjana de participació de 56,73 persones per etapa.

PRIMERA ETAPA

La **primera etapa**, que vàrem fer el dia **8 de novembre de 2015**, fou una circular Prades – Tossal de la Baltasana – Ermita de l'Abellera – Prades. Després de fer-nos una foto de grup començarem el *Tomb per les Muntanyes de Prades* a la plaça Major de la vila roja. Seguint el GR-171 arribàrem al coll del Bosc i, tot seguit, des del coll pujàrem al cim del tossal de la Baltasana (1.200 m), punt

culminant de l'etapa i del *Tomb*.

Poc després de baixar del tossal deixarem el GR-171 per tal de seguir el *Camí Natural*, que ens portà fins a les coves del Pere i el coll de les Raons. Baixant pel barranc de les Marfanyes i el coll de Serafí arribarem a l'espectacular ermita de l'Abellera. El camí de retorn cap a Prades el varem fer passant per les ermites de Sant Roc i de Sant Antoni.

SEGONA ETAPA

El 13 de desembre de 2015, varem fer la segona etapa del Tomb anant des del coll de l'Arena, proper a Prades, fins al petit poble de Farena. Des del coll de l'Arena, per on passa la carretera que va de l'Espluga de Francolí a Prades, pujarem vers el coll del Bosc i, tot seguit, vorejant el tossal de la Baltasana, passarem per la font de la mina de l'Obis i més endavant per la font del mas d'en Pagès.

Tot fent una petita marrada ens acostarem fins a la singular Roca del Gríngol i més endavant, seguint el GR-171 i triscant pels colls dels costers d'en Perroí, de la Caldereta i de la Cova Fumada, arribarem al pla de la mola dels Quatre Termes o mola d'Estat (1.127 m) des d'on poguérem gaudir d'una magnífica panoràmica.

Una mica més enllà trobarem la taula dels Quatre Batlles i després de passar pel coll del Clot del Llop arribarem al peu del turonet on hi ha el refugi dels Cogullons. En aquell punt varem deixar el GR-171 i seguint el sender PR-C-20-2 baixarem d'una manera força accidentada cap a Farena pel grau del Roquerol. A Farena dinarem col·lectivament i no gaire bé al restaurant Brugent.

TERCERA ETAPA

La primera sortida de l'any 2016 fou just després de la diada de Reis, el dia 10 de gener. Aquest diumenge varem fer la tercera etapa del Tomb primer pujant de Farena a Rojals i tot seguit baixant de Rojals al Pinetell de Rojals. Començarem l'etapa al poblet de Farena i d'entrada, tot seguint el PR-C-20, ens enfilarem per un contrafort rocós per accedir al barranc del Tous. Després de travessar aquest barranc pujarem pel barranc del Pirro vers el llogaret de la Bartra; una mica més endavant deixarem el PR-C-20, que

2a etapa. Pujant a la Tossa dels Quatre Termes

3a etapa. Un pas difícil

anava cap als Cogullons, i continuarem pujant, ara pel barranc de la Baridana, fins a trobar el GR-171 el qual seguirem per tal d'arribar a Rojals. A Rojals deixarem el GR-171 i començarem la llarga baixada que pel Mas de Marc ens portà fins a Pinetell de Rojals on acabarem l'etapa. Els autocars ens van portar fins a Montblanc on varem dinar.

QUARTA ETAPA

La quarta etapa del Tomb la varem fer el dia 14 de febrer de 2016. Sortírem del Pinetell de Rojals amb un fort vent que va desestabilitzar més d'un i

ben aviat baixarem vers les restes de l'ermita de Sant Domènec situades a la riba del riu Brugent; tot seguit, després de fer un tram de carretera pel costat del riu, arribarem als Masets. A continuació ens enfilarem amb fort pendent fins a la font del Pasqual on trobarem el GR-7, el qual varem seguir fins arribar al final de l'etapa.

Després de travessar el roquer d'en Pasqual, on poguérem admirar la singular roca anomenada el Castell d'en Dalmau, enllaçarem amb una pista que ens portà fins al coll de Gràcia i a la casa rural de la Torre. Més enda-

4a etapa. Sembla que faci vent!

vant vàrem passar per la Font de Dalt i, vorejant la Pedrera del Pejan, arribàrem a la cruïlla de les carreteres TV-7041 i TV-7045 on finalitzàrem l'etapa. En aquest punt ens recolliren els autocars i ens portaren fins a Mont-ral Al restaurant el Racó de Mont-ral vàrem fer un dinar col·lectiu i aquesta vegada l'encertàrem plenament!

CINQUENA ETAPA

Pel març, el dia 13, tornàrem a pujar a Mont-ral però aquesta vegada començant al mas de Geperut, situat a tocar de la carretera que va d'Alcover cap a Mont-ral; era la cinquena etapa del Tomb. Des del mas de Geperut pujàrem, de manera suau, vers el coll de Gràcia per on ja havíem passat

a l'etapa anterior i on enllaçàrem amb el GR-7. Una mica més endavant deixàrem el GR-7 i, seguint el Brogit de la Vall, vàrem baixar cap al riu Brugent passant pel mas de la Plana on hi ha la bonica font de Diana.

Arribats al costat del riu Brugent el seguïrem aigües amunt per un tram una mica accidentat on, per acabar-ho d'embolicar, ens creuàrem amb dos nombrosos grups de caminaires, un del Vendrell i un altre de Barcelona.

Durant el recorregut pel costat del riu poguérem veure les restes dels molins del Castellà, del Cristí, de Vilalta i del Borrós que hi havia en aquesta zona. Finalment arribàrem al Molí d'en Fort, aquest rehabilitat, punt on deixàrem el riu per tal de començar la llarga pujada (320 m de desnivell) que ens portà fins a Mont-ral. Tal com havíem fet a l'anterior sortida, aquesta vegada també dinàrem col·lectivament i a cos de rei al restaurant el Racó de Mont-ral.

SISENA ETAPA

La sisena etapa es va fer el dia 10 d'abril de 2016 i en un principi estava previst anar de Mont-ral a Capafonts. Ara bé, el règim de pluges que va haver-hi els dies anteriors a

5a etapa. Travessant el riu Brugent a gual

6a etapa. Balmes del Cremallo

7a etapa. Cova de les Gralles

la sortida motivà que els passos a gual del riu Brugent que s'havien de travessar per tal d'arribar a Capafonts estiguessin inundats. Davant d'aquesta situació es va haver de modificar el recorregut del final de l'etapa amb la qual cosa l'acabàrem a Farena. Començàrem a la plaça de l'Ajuntament de Mont-ral i d'entrada ens enfilàrem pel serrat de l'Avenç passant per la Coroneta, amb unes magnífiques vistes sobre les valls del Brugent i del Glorieta, i l'espectacular Foradada. Per aquesta zona ens creuàrem amb una batuda de seglars que sortosament no ens impedí continuar. Tot seguit continuàrem pel caire dels cingles de Barrina i per les balmes del Cremalló, als peus de la Roca de Migdia. Arribats en aquest punt, per trucades de mòbil ens vàrem assabentar que un nombrós grup de caminaires s'havia despistat i estava perdut pels plans dels Motllats. Una vegada reconduïda la situació prosseguírem la marxa baixant cap al gorg de l'Olla pel costerut torrent de l'obac del mas d'en Toni. Arribats al costat del riu Brugent el recorregut seguia aigües amunt vers Capafonts però nosaltres, en no poder travessar els passos a gual, anàrem cap a Farena on vàrem acabar l'etapa. Des de Farena els autocars ens portaren a Capafonts on vàrem fer un dinar col·lectiu servit pel restaurant el Grèvol.

SETENA ETAPA

El dia 8 de maig de 2016 férem la setena etapa del Tomb anant de Capafonts a la Febró. En sortir de Capafonts travessàrem el barranc del Ribatell i tot seguit remuntàrem la vall del riu de l'Horta, que aigües avall es transforma en el Brugent. En aquesta ascensió passàrem per l'ídil·lic paratge de les Tosques i la font de la Llúdriga i més amunt, després de travessar un estret pas entre roques, arribàrem a la grandiosa cova de les Gralles. Tot seguit, una forta pujada ens portà fins al pont de Goi, un espectacular arc natural que primer travessàrem per sota i després passàrem per damunt. Arribats en aquest punt ja havíem assolit la cota dels 1.000 m i la previsió era que podríem gaudir d'unes grans panoràmiques; però malauradament, l'espessa boira que ens va embolcallà motivà que no poguéssim veure

poc més enllà dels nostres nassos. Una mica més endavant, en arribar a la creu Trencada, rebérem la trucada d'un parell de persones que s'havien equivocat de camí la qual cosa motivà que s'hagués d'organitzar un escamot de recerca que sortosament pogué localitzar-les. Abans de baixar cap a la Febró pel barranc de la cova del Cor-ral s'havia previst pujar al cim singular Picorandan, però a causa de la poca visibilitat que teníem es va decidir deixar-ho estar. Abans d'arribar a la Febró tinguérem un ensurt: el nostre company Antoni Ordovàs, el degà del grup, va patir una greu caiguda en baixar pel barranc de la cova del Corral. Malgrat l'aparatositat de l'accident, una vegada recuperat, pogué baixar per si mateix fins a la carretera d'accés a la Febró i des d'allà fou traslladat amb helicòpter a l'hospital de Reus on fou atès pels serveis mèdics. Sortosament, hores d'ara, s'ha recuperat plenament. Tot i que una mica a deshores pels enrenous de la jornada, finalment poguérem dinar esplèndidament al restaurant la Perdiu de la Febró.

VUITENA ETAPA

L'última etapa abans de les vacances estivals la vàrem fer el dia 5 de juny de 2016; era la vuitena etapa i anà-rem de la Febró a l'Arbolí. Des de la Febró seguírem el riu Siurana aigües avall creuant-lo a gual di-verses vegades i una mica abans d'arribar al molí de l'Esquirola el passàrem per situar-nos definitivament a la seva riba esquerra. A partir d'aquest punt, invertint el sentit de la marxa, remuntàrem el curs del riu passant pel peu dels cingles del mas d'en Ribelles. En arribar al riu Gorg, afluent del Siurana, ens enfilàrem riu amunt fins arribar a l'espectacular Gorg sobre el qual s'aboca un bonic salt d'aigua. En aquest punt enllaçàrem amb el GR-7 que procedent de Mont-ral va cap a l'Arbolí. Vorejant els Prats arribàrem al collet de la Bassa des d'on gaudírem d'una magnífica panoràmica de Siurana encimbellada damunt del cingle amb el pantà als seus peus. Poc després passàrem a frec de les ruïnes de Gallicant i vàrem baixar vers l'Arbolí, on finalitzàrem l'etapa. Gràcies a la bona gestió del nostre company Josep Olivella, aquest

dia poguérem dinar col·lectivament assaborint una molt bona fideuada.

NOVENA ETAPA

Passat l'estiu, i després d'haver fet la sortida inaugural de curs el cap de setmana 24 - 25 de setembre anant als llacs de Malniu, el 23 d'octubre de 2016 vàrem fer la novena etapa del Tomb. Aquesta etapa fou una síntesi dels trams que no es pogueren fer a la sisena i setena etapes: remuntar el riu Brugent fins a Capafonts i pujar al Picorandan.

Des del coll de Capafonts pujàrem al Picorandan des d'on poguérem gaudir d'una magnífica panoràmica sobre la vall del riu Brugent i el poble de Capafonts. Tot seguit anàrem cap a la creu Trencada i el pont de Goi; aquest dia no hi havia boira però la forta baixada per sota del pont de Goi fou una mica accidentada per les nombroses relliscades. Després del fort descens arribàrem al camí de la Llúdriga, el qual ens portà vers Capafonts tot i que aquesta

8a etapa. Balma de la Serena

9a etapa. El pont de Goi

vegada no entràrem al poble; només el vorejarem per anar cap al pont Vell. Passat el pont continuarem pel costat del riu Brugent i després de creuar-lo set vegades a gual arribarem al gorg de l'Olla. A partir del gorg seguirem la pista que ens portà fins a la carretera d'accés a Farena on finalitzarem l'etapa. Per tal de mantenir els bons costums aquesta vegada també anàrem a fer un dinar col·lectiu al restaurant el Racó de Mont-ral.

DESENA ETAPA

A la desena etapa vàrem anar des de l'Arbolí fins a Siurana; aquesta etapa es va fer el dia 20 de novembre de 2016. Aquest dia, d'entrada ens enfilàrem vers l'ermita de Sant Pau, en-cimbellada damunt del poble de l'Arbolí i tot seguit, després de passar a frec del maset del Nadal i del mas del Salin, baixàrem vers el riu Siurana pel grau del Vincabrer. A l'hora de fer aquesta baixada, un nombrós grup de caminaires, comandats per un bon coneixedor de la zona, optaren per fer el descens d'una manera més trepidant i ho feren pel barranc del Grau. Arribats al llit del riu Siurana i abans de creuar-lo a gual per la zona del toll de la Cinteta, poguérem veure el singular habitatge del senyor Amador González, que va fer el tomb a la península amb un carro – barca! Un cop a la riba dreta del riu, seguirem una pista que ens portà fins al peu dels espectaculars cingles de Siurana i més enllà del Collet de la Mina enllaçàrem amb l'antic camí que puja des de Cornudella del Montsant per les Canaletes; seguint aquest camí vàrem arribar a Siurana de Prades on finalitzarem l'etapa. Els autocars ens baixaren a Cornudella del Montsant on vàrem dinar.

ONZENA I ÚLTIMA ETAPA

L'última etapa del Tomb, l'onzena, la férem el dia 18 de desembre de 2016 de Siurana a Prades. Des de Siurana anàrem cap al mas de la Barba on poguérem admirar l'espectacular alzina, declarada arbre monumental, que hi ha al seu costat. Més endavant, després de passar a frec de les ruïnes del mas de l'Extremenyo, baixàrem fins al llit del barranc de la Noguera, que passàrem a gual. Des del llit del barranc pujàrem, amb fort pendent, fins

a les restes del mas de la Noguera i, de manera més suau, fins al coll d'Andreu. Tot seguit baixàrem cap a la font del Cap del Pla situada al costat de la carretera que puja d'Alcover i poc després passàrem pel costat d'un altre arbre monumental, el perelloner del

Cisterer. Just abans d'arribar a Prades travessàrem un petit torrent passant per un petit pont romànic. Després de la preceptiva foto de grup al costat de la font esfèrica de la plaça Major de Prades donàrem per acabat aquest Tomb per les Muntanyes de Prades.

10a etapa. Tossal del Prior

11a etapa. Barranc de la Noguera

Prades un cop tancat el cercle. Foto: Margarida Paterna

RELACIÓ DE SORTIDES DEL CURS 2015-2016

- 3 - 4 d'octubre de 2015: Sortida inaugural - Vall de Pineta (57 participants)
- 8 de novembre de 2015: Muntanyes de Prades - Etapa 1. Prades - Prades (13 km) (57 participants)
- 13 de desembre de 2015: Muntanyes de Prades - Etapa 2. Prades - Farena (13,8 km) (58 participants)
- 10 de gener de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 3. Farena - El Pinetell (9,3 km) (63 participants)
- 14 de febrer de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 4. El Pinetell - Mont-ral (13,7 km) (57 participants)
- 13 de març de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 5. Mas de Geperut - Mont-ral (13,9 km) (62 participants)
- 10 d'abril de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 6. Mont-ral - Farena (10,4 km) (62 participants)
- 8 de maig de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 7. Capafonts - La Febró (10,6 km) (54 participants)
- 5 de juny de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 8. La Febró - Arbolí (10,8 km) (57 participants)

RELACIÓ DE SORTIDES DEL CURS 2016-2017

- 24 - 25 de setembre: Sortida inaugural - Llacs de Malniu (42 participants)
- 23 d'octubre de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 9. Picorandan - Mas d'en Toni (12,7 km) (53 participants)
- 20 de desembre de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 10. Arbolí - Siurana (7,3 km) (53 participants)
- 18 de desembre de 2016: Muntanyes de Prades - Etapa 11. Siurana - Prades (10,2 km) (50 participants)
- 5 de febrer de 2017: Per les terres de Ponent - Etapa 1. Vallbona de les Monges - Fullella (17,2 km) (60 participants)
- 5 de març de 2017: Per les terres de Ponent - Etapa 2. Fullella - La Floresta (14,8 km) (59 participants)
- 2 d'abril de 2017: Per les terres de Ponent - Etapa 3. La Floresta - Castellldans (16,9 km) (49 participants)

Rambla Principal 2 - 93 814 48 46

Av. de Francesc Macià 64 - 93 814 26 13

Vilanova i la Geltrú

mulassa@bestiari.net

www.librerialamulassa.cat

NOTÍCIES

TAULA RODONA A VIC

La Revista d'excursionisme TALAIA va ser convidada el dia 13 de novembre de 2016, en el marc de la Fira de la Muntanya de Vic i del cinquantenari de la revista Vèrtex, a participar en una taula rodona sobre el futur de les revistes de muntanya a Catalunya, al costat d'altres revistes de primera línia. La taula rodona va comptar amb Xavier Maduell (Vèrtex), Lluís Catasús (Excursionisme), Ferran Alexandri (Muntanya), Eliseu T. Climent (Trail) i Joan Raventós (TALAIA). També hi van ser presents Germà Capdevila, president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC), i Jordi Gil, presentador de Temps de Neu de TV3, que va moderar la taula rodona. La conversa va destacar la bona salut de les revistes de muntanya en paper, comparat amb altres tipus de publicacions que anaven perdent pes específic a favor de les digitals. L'acte va servir també per fer un homenatge als diferents directores de la cinquantenària revista Vèrtex, la revista esportiva més llegida del país, i es va projectar una gravació de Carles Albesa, primer director de Vèrtex, el qual parlà dels primers anys de la revista.

PLA DE FORMACIÓ

S'ha posat fil a l'agulla per bastir un pla de formació a la Talaia que ofereixi cursos de muntanya variats perquè tothom pugui accedir a formar-se adequadament. Des de la Comissió de Formació es treballa amb les seccions i grups de l'entitat per fer els passos necessaris. De moment, s'han fet quatre reunions de treball i una enquesta que van respondre 106 socis de la Talaia. A partir de les valoracions dels resultats de l'enquesta i del treball de les persones representants de les seccions s'elaborarà un pla formatiu per als propers mesos i anys.

LA TALAIA A LA MARATÓ DE TV3

Per primera vegada, la Talaia va participar a la Marató de TV3 amb l'organització d'una caminada solidària, organitzada pel Grup de Marxes i Caminades de l'entitat, que va tenir lloc el dia 11 de desembre de 2016. L'excursió s'iniciava al castell de la Geltrú i anava fins a la masia Cabanyes, on es va fer un esmorzar i es van poder visitar les estances de l'edifici. Un dels objectius de l'activitat era aconseguir recaptar diners per invertir en la investigació dels ictus i les lesions medul·lars i cerebrals traumàtiques. Les inscripcions a la caminada, la venda de mocadors i les aportacions voluntàries van sumar

un total de 1.104 euros, que van ser ingressats al compte de la Marató. Tot un èxit! L'acte va comptar amb el suport de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, el Consell Comarcal del Garraf i les Caves Jaume Serra.

MEDALLES ALS SOCIS

El 16 de desembre es va fer el tradicional lliurament de medalles als socis que havien complert els 25 i els 50 anys a l'entitat durant el 2016. El consoci Joan Toledano i Membrado va ser l'encarregat de dirigir un intens i emotiu parlament al públic nombrós i a les persones homenatjades. Les medalles de 50 anys de soci van ser lliurades a Josep Candela Ollé, Josep Cuéllar Cioleno, Santiago Marrugat Borràs i Margarida Paterna Sanz. Pel que fa a medalles de 25 anys, van ser lliurades a Rosa Altés Romagosa, Salvador Belchi Ibáñez, Rosa Maria Farriol Pascual, Pere Fernández Llambrich, Esteve Hernández Ràfols, Ramon Miquel Huguet Garcia, Àgata Olegario Surroca, Arcadi Pejuan Alcobé i Isidre Rigual Fuster. Enhorabona a tots!

29a CAMINADA POPULAR

Amb el lema "El 29, la 29. Esmorzar a les Mesquites", el diumenge 29 de gener d'enguany, el Grup de Marxes i Caminades va organitzar la 29a edició de la Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú, una cita clàssica en el calendari de la comarca, on van participar 150 persones. Com és habitual, l'itinerari s'iniciava davant el local de l'entitat i sortia de la ciutat seguint el torrent de la Pastera fins molt a prop del mas de l'Artís, on el camí girava sobtadament per canviar de vessant i baixar cap a les Mesquites, on estava previst fer l'esmorzar, zona que es va trobar ocupada per joves que hi feien una festa rave, per la qual cosa es va optar per canviar

el lloc de la parada, una mica més al sud. La caminada va continuar per sota l'autopista seguint el torrent de Sant Joan i per la bassa de Creixell i el camí dels Escalons va tornar al nucli urbà fins arribar davant del local social de la Talaia, on es va oferir un complet pica-pica. La Caminada Popular d'enguany va comptar amb el suport de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) i d'Intersport Olària. L'any que ve, la 30a Caminada. Us hi esperem. Podeu consultar el relat complementari a l'hemeroteca del nostre web (www.aetalaia.cat).

59a MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

El 12 de març va tenir lloc la 59a Marxa d'Orientació per Descripció, que obria la 19a Copa Catalana de Marxes Tècniques i de Regularitat de la FEEC. Enguany es va disputar a la població d'Ordal, a l'Alt Penedès, amb un total de 94 equips de dos o tres marxadors -i un total de 215 marxadors- que havien de seguir l'itinerari a partir de la lectura de la descripció lliurada i passar per tots els controls de pas establerts al llarg del recorregut. El primer equip va sortir puntualment a les 8 del matí de l'Ateneu Ordalenc, punt de sortida i d'arribada i on durant una bona estona es va aplegar una multitud de marxadors i acompanyants. La ruta, d'uns 13 km, recorria els voltants del poble d'Ordal -casa Llargà, can Revella, can Rial- i després s'enfilava fins a la Carrerada per baixar tot seguit pel torrent de la Creu d'Ordal fins al poble. Els tres primers equips classificats van ser Jordi Martí i Laura Martí, de l'AE Talaia, seguits de Meritxell Clotet i Manel Galante, del CE d'Avinyó, i de Pere Ivern i Gertrudis Fontanet, en tercera posició. A banda dels 215 participants, uns 60 voluntaris de l'entitat van estar treballant durant tot el matí perquè la Marxa es pogués desenvolupar sense problemes. Podeu consultar el relat complementari a l'hemeroteca del nostre web. L'any que ve, el Grup de Marxes i Caminades organitzarà la 60a Marxa. Tot un repte!

LA TALAIA CURSA DE MUNTANYA

La 14a edició de la Cursa de Muntanya de la Talaia, el diumenge 2 d'abril, va comptar amb la participació de més

de 600 persones, distribuïts entre les dues curses (de 13 i de 25 km) i la 7a Caminada Popular Simultània. Des de primera hora del matí, centenars de participants es van aplegar al Càmping Vilanova Park per recollir els dorsals i preparar-se per a les curses. La classificació general de la Cursa de 13 km, en categoria masculina, va estar encapçalada per Manuel Torres Alcazar, amb un temps de 58 minuts i 32 segons, i en categoria femenina per Vinyet Noguero Planas, del NOIESRUNNERSITGES, amb un temps d'1 hora, 8 minuts i 35 segons. Pel que fa a la cursa reina, de 25 km, en categoria masculina va guanyar Jordi González Farré, del C. E. PICORNELL, amb un temps de 2 hores, 20 minuts i 20 segons, i en categoria femenina va pujar al podi Buha Bali, amb un temps de 3 hores i 10 segons. Podeu consultar la resta de resultats a <http://cursalatalaia.blogspot.com.es>. El gran operatiu de la Cursa, amb nombrosos voluntaris, servei d'atenció al corredor, responsables del marcatge, dels avituallaments, de la cursa infantil i la caminada, del càmping, dels premis i medalles i de l'escalivada, van fer possible que fos tot un èxit. Gràcies per participar-hi. Us esperem a la 15a Cursa de la Talaia 2018!

SENYERA I CAMINADA FM

A final de juliol, es van fer les dues activitats que organitza la Talaia dins del marc de la Festa Major: la hissada de la senyera, el dia 21, i la caminada, aquest cop vespertina, el dia 26. Pel que fa a la hissada, enguany es va traslladar la senyera original tot al llarg de la rambla, des del monument a Francesc Macià fins a la plaça de Sant Antoni, amb l'ajuda d'alguns membres de l'entitat que encapçalaven la comitiva. Membres de diverses seccions es van encarregar de l'aparell tècnic d'aquesta complexa operació des de dalt del campanar i des de la plaça. Amb motiu de la 10a edició d'aquest acte, M. Carme Barceló, que va ser paborde l'any 2007, any en què es va iniciar aquest acte emblemàtic, va fer un breu parlament i tot seguit es va procedir a la hissada de la senyera, que va quedar instal·lada al campanar durant tota la Festa Major. D'altra banda, el dimecres 26 de juliol es va organitzar la caminada popular, aquest cop al vespre, que va dur uns 40 caminaires fins al bosc de Solers, on van sopar. En arribar novament al local de l'entitat, se'ls va oferir un pica-pica nocturn per recuperar forces.

concurso

Obert a tothom!

Els anuncis d'aquesta revista estan muntats sobre fotos dels articles que hi apareixen. La persona concursant haurà de relacionar el màxim nombre d'imatges amb els anunciants corresponents.

A la dreta teniu la butlleta amb una llista numerada dels peus de foto de les imatges i una altra llista amb els anunciants, on caldrà escriure el número corresponent. Per cada anunci encertat es guanyen 10 punts.

Per augmentar la puntuació, la persona concursant podrà presentar tiquets de compra dels anunciants. Per cada 10 € de compra: 1 punt. Per cada anunci visitat: 30 punts.

Qui tingui més punts, guanyarà el concurs.

Com ens podeu fer arribar aquesta butlleta?

- A la Secretaria de la Talaia (c. Comerç, 4)
- Enviant-la a revista@aetalaia.cat

Els tiquets de caixa o factures, les heu de fer arribar a la Secretaria de la Talaia, en un sobre tancat, a nom de: Revista Talaia - Concurs 307.

Els tiquets de caixa o factures poden ser de compres efectuades durant tot l'any 2017.

Les persones guanyadores del concurs rebran una carta que els explicarà com han de recollir el premi corresponent.

Premis:

1r premi: Val de compra de MAGATZEMS CHACÓN per valor de 250 € a bescanviar en mercaderies de joguines o llar en una única compra.

2n premi: Val de compra de L'ESPÍGOL HERBOLARI per valor de 120 € a bescanviar en complementació Bio Rel.

3r premi: Lot de llibres d'EL CEP I LA NANSA.

Guanyadors del concurs 306:

1r premi: M. José Escuer Mestres, amb 778 punts
(Val de compra d'INTERSPORT OLÀRIA)

2n premi: Petri Pérez Rodero, amb 702 punts
(Val de compra de COTA ZERO)

3r premi: M. Carme Escuer Mestres, amb 680 punts
(Lot de llibres d'EL CEP I LA NANSA)

4t premi: Xavier Capdet Soler, amb 578 punts
(Val de consumició del MESÓN EL GIRALDILLO)

Dades

Nom i cognoms:

Adreça:

Població:

Telèfon:

Peus de foto

1. A punt de remar al pantà de la Torrassa, en la II Acampada d'Estiu del GMEF.
2. Acampada a la Mola d'Estat, en una nit freda del desembre de 1958.
3. Balnes del Cremallo.
4. Circuit amb raquetes al mirador de Roca Senyada.
5. Cursa de la Talaia 2017.
6. El Grup de Joves en una ruta amb 8TT pel Garraf.
7. El Grup de Joves fent pràctiques a Montserrat.
8. Els marxadors arribant al control D, al cim del Costa Pubilla (2.045 m).
9. Els molins de Vilanova - 2015.
10. Glacera de Miage vista des del Refugi Gonella (3.071 m).
11. Grimpant pel búlder del MAE.
12. Interpretant un mapa del Montseny, abans de començar l'excursió.
13. L'Àngel obrint via.
14. La campaneta grossa és una herba de fins a 1 m i flors molt grosses...
15. La Mulassa.
16. Ponts de mico i d'Indiana a les Deus Aventura.
17. Taller de bivacs sota els Plecs del Llibre, a la canal de Migdia, a Montserrat.
18. Taller de manta tèrmica, prop del monestir de Montserrat.
19. Taller de seguretat i passamans, prop de can Jorba, a Montserrat.
20. Tossal del Prior.
21. Tot a punt per començar la pràctica de recerca de víctimes d'allaus.
22. Tot el grup a Prades.
23. Via ferrada Roca Llisa a les Deus, Sant Quintí de Mediona.

Anunciants

- ☐ Autocars Vendrell
- ☐ Casa Roset
- ☐ Centre Fuji
- ☐ Clínica Dental Solé
- ☐ Condis MarBlau
- ☐ Cota Zero
- ☐ David Pla Instal·lacions
- ☐ El Cep i la Nansa
- ☐ El Giralddillo
- ☐ Esports Prieto
- ☐ Farmàcia Jorba
- ☐ Feròptica
- ☐ Gràfiques Ferpala
- ☐ Herbolari L'Espígol
- ☐ Intersport Olaria
- ☐ Iturat Bicietes
- ☐ Llibreria La Mulassa
- ☐ Magatzems Chacón
- ☐ Nouclima
- ☐ Quiropràctica Vilanova
- ☐ Teixits Baig
- ☐ Teixits La Rosa
- ☐ Xurreria Trifón

EL CEP I LA NANSA

EDICIONS

Tel. 93 815 19 83

INTERSPORT®
OLARIA

Professionals de l'esport

Vilanova i la Geltrú
Pl. de Soler i Gustems 5
Av. de Francesc Macià 50
Av. de Francesc Macià 101
Vilafranca del Penedès
C. de la Parellada 18
El Vendrell
C. d'Àngel Guimerà 30
Sitges
C. de Sant Francesc 10

Soci's Talaia: 10% de descompte en articles de muntanya

Agrupació Excursionista

TALAIA

C. del Comerç, 4 - Vilanova i la Geltrú
Tel. 938931257 - www.aetalaia.cat

ADHERIDA A:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Espeleologia
Federació de Curses d'Orientació de Catalunya

ACTIVITATS

Activitats culturals
Alta muntanya
Aplecs
Audiovisuals i projeccions
Caminades populars
Campaments
Carnaval
Conferències
Curses i raids
Curses d'orientació
Descens de barrancs
Escalada
Espeleologia
Esquí alpí i de muntanya
Excursionisme
Expedicions
Exposicions
Joves
Marxes tècniques
Medi ambient
Muntanya
Presentacions
Raquetes de neu
Sardanes
Senderisme
Sortides en família
Tertúlies literàries
Visites culturals

SERVEIS ALS SOCIS

Arxiu històric
Assegurances
Bar
Biblioteca de muntanya
Cursos de formació
Descomptes en refugis i altres
Full mensual d'activitats
Lloguer de material
Local social (Casa Coloma, s. XVIII)
Mur artificial d'escalada
Pàgina web
Revista d'excursionisme
Sala d'actes
Sales de reunions
Secretaria
Tramitació de llicències